

Hồi 24

Tổ Nữ Trong Tranh

Thất Kỳ Hoài Viễn chau mày khi thấy Trương Quảng bước vào.
Trương Quảng ôm quyền:

- Tại hạ là Trương Quảng.

Bộ mặt nhẵn thín của Hoài Viễn lộ vẻ bất nhẫn. Y gắt giọng nói:

- Hoài mỗ ở đây không phải để chờ ai nào...

- Môn chủ Thiên Môn phái huynh đến Kim Tiền bang để mời Trương Quảng hay còn phái huynh đến đón người khác.

Hoài Viễn hơi lộ vẻ lúng túng. Y miễn cưỡng nói:

- Hoài mỗ ở đây để chờ Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư. Còn người thì đến đại sảnh đường chờ ta.

Trương Quảng chắc lưỡi:

- Thế có rắc rối không chứ. Trương Quảng những tưởng Hoài Viễn huynh đến đón tại hạ. Không ngờ huynh lại đến xem Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư. Xem chừng Trương Quảng không phải là người quan trọng huynh cần đến. A, không chừng môn chủ Thiên Môn phái Hoài Viễn huynh đón Thượng Quan Uyên Uyên.

Chàng mỉm cười tiếp:

- Môn chủ Thiên Môn với tại hạ vốn là tri nhân... Người phái thất kỳ đến đón tại hạ, nhưng thất kỳ Hoài Viễn huynh chỉ muốn đón Thượng Quan Uyên Uyên thôi. Không biết Hoài Viễn huynh thất kỳ huynh sẽ nói sao với môn chủ đây.

- Ở...

Trương Quảng ôm quyền.

- Hoài Viễn huynh đã xuống đón Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư thì tại hạ sẽ tự đi một mình vậy. Nếu như tại hạ không biết đường đến Thiên Môn mà đi nhầm đến Minh Thần cung, hay Võ Đang thì tất cả mọi sự xảy ra, huynh phải tìm cách nói với môn chủ đó.

Chàng nói rồi dậm bước bỏ đi nhưng thất kỳ Hoài Viễn gọi lại:

- Trương túc hạ.

Trương Quảng dừng bước quay lại:

- Hoài Viễn huynh có điều chỉ chỉ giáo.

- Túc hạ có thể lên đại sảnh đường chờ Hoài mỗ được không? Hoài mỗ muốn gặp Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư một chút rồi sẽ đi cùng với túc hạ.

Trương Quảng nhìn Hoài Viễn mỉm cười.

- Tại hạ cũng đang có ý gặp Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư có chút chuyện...Vậy tại hạ và Hoài Viễn huynh cũng đến gặp nàng được chứ.

- Ở... Hoài mỗ muốn gặp riêng nàng một mình.

- Tại hạ cũng muốn gặp riêng Uyên Uyên một mình.

Thất Kỳ Hoài Viễn đành mặt nói:

- Người...

Trương Quảng ôm quyền:

- Cả Trương Quảng lẫn Hoài huynh đều có ý gặp riêng Thượng Quan Uyên Uyên. Vậy chúng ta thử xem... Ai là người có đồ vận may gặp nàng trước.

- Ý người thế nào.

- Ý của Trương Quảng cũng dễ lắm. Chỉ cần huynh thắng được Trương Quảng hoặc Trương Quảng thắng huynh thì sẽ được gặp Thượng Quan tiểu thư trước. Kẻ thua phải quay về đại đường chờ đợi.

Trương Quảng hất mặt:

- Chẳng lẽ Trương Quảng muốn giao đấu với Thất Kỳ Hoài Viễn huynh là đại cao thủ ở Thiên Môn. Với lại Trương Quảng cũng chẳng học võ công thì lấy cái gì để giao thủ với ta. Chúng mình phân biệt thắng thua bằng cách đổ xúc xắc vậy.

Hoài Viễn lắc đầu:

- Không được... Đổ vương Thương Tam Giãn còn đổ xúc xắc thua người thì sao ta thắng được người chứ.

- Trương Quảng quên mất... Đổ xúc xắc tranh tài với huynh hóa ra Trương Quảng đã bức ép huynh rồi. Thế thì chúng ta sẽ có thể dùng cách khác để phân định ai thắng ai thua.

- Cách gì?

Trương Quảng chấp tay sau lưng:

- Võ công của huynh hẳn là cao thâm khó lường.

- Nếu không cao cường, Hoài mỗ không phải là nhất kỳ sứ giả.

- Võ công của Hoài Viễn huynh cao tất tể lượng cũng cao. Tại hạ không có võ công tất tể lượng kém. Nhưng chúng ta cùng đấu tể với nhau vậy. Huynh có chịu không?

Trương Quảng nhướn mày:

- Tại hạ nghĩ Hoài Viễn huynh sẽ không từ chối, Trương Quảng nói trước... Uống rượu rất khó đó.

- Khó như thế nào... Người nói đi.

Hai ả nô nữ xuất hiện đổi hai vò rượu. Họ đặt hai vò rượu xuống bàn.

Hoài Viễn nói:

- Uống rượu thì chẳng có gì với Hoài mỗ cả... Trương Quảng... Xem như công tử chẳng có tể nào thắng ta.

- Nếu uống rượu bình thường thì hẳn Trương Quảng không thể thắng được huynh rồi... Nhưng đây là một cuộc thi... chúng ta phải làm cho đúng cuộc thi chứ.

Trương Quảng vỗ tay một cái. Thêm hai nạng nô nữ nữa xuất hiện. Nhưng lần này họ bưng vào hai bếp than hồng. Họ lặng lẽ đặt hai vò rượu lên hai bếp than hồng.

Hoài Viễn cau mày.

Trương Quảng nói:

- Trương Quảng và Hoài Viễn huynh sẽ uống rượu nhưng rượu đã được nấu sôi sùng sục. Rượu nóng uống rất dễ bị phỏng và lại mau say nữa. Nếu như người không có bản lĩnh thì rượu trong vò đây có thể đang lưu đốt cháy cả tâm can. Thi đối tửu là như vậy đó... Huynh có dám thi thố với Trương Quảng không nào.

Mặt Hoài Viễn đanh lại. Gã ngập ngừng rồi nói:

- Được... thi thì thi. Để ta xem lục phủ ngũ tạng của Trương công tử có chịu nổi vò rượu nóng sôi sùng sục không.

Trương Quảng ra hiệu cho hai nạng nô nữ quạt bếp than. Chỉ trong chốc lát vò rượu đã sôi sùng sục.

Chỉ tay vò rượu sôi thôi, chẳng ai nghĩ mình có thể uống được nó. Chạm vào vò đã phỏng tay, còn nói gì đến chuyện uống rượu.

Trương Quảng nhìn Hoài Viễn.

- Ai uống hết trước là người thắng cuộc... Huynh bắt đầu chưa?

Hoài Viễn lưỡng lự.

Trương Quảng nói:

- Đường đường là một đại cao thủ của Thiên Môn. Hoài Viễn huynh không uống được một vò rượu nóng ư... Đừng để Trương Quảng thất vọng đem chuyện này nói với môn chủ.

Hứa Bạch gằng giọng nói:

- Rượu nóng như thế này thì làm sao mà uống. Người uống trước, ta sẽ uống sau.

- Nếu tại hạ uống trước thì thắng huynh rồi.

- Người không thể nào uống được.

- Hê... Sao lại không uống được chứ. Trương Quảng biết rồi, huynh muốn bắt chước ở Trương Quảng chứ gì. Trương Quảng không để cho huynh đắc lợi đâu.

Trương Quảng nghiêm giọng nói:

- Nhị vị cô nương phải lấy bức bình phong che ngang tại hạ và Hoài Viễn huynh.

Hoài Viễn lúng túng nói:

- Nếu người uống được ta uống được...nếu ta phát hiện người gian trá thì xem như người thua.

- Huynh yên tâm... Tại hạ không bỏ rơi giọt rượu nào đâu.

Hoài Viễn ngồi xuống bên bếp lò nghe tiếng rượu sôi sùng sục mà không biết làm thế nào để có thể uống được rượu trong vò.

Y nghe Trương Quảng chắc lưỡi rồi nói:

- Ai cha... Rượu ngon quá. Rượu hâm nóng sôi như thế này mới có đặc tính riêng của rượu, đúng là ngon không thể tưởng tượng. Hoài Viễn huynh uống có thấy đầu lưỡi mình tê không.

Hoài Viễn cau mày.

- "Rượu sôi như thế này, hấn làm sao uống được. Trương Quảng người định giở trò gian trá với ta đó à.

Hoài Viễn tò mò ghé mắt nhìn qua bức bình phong.

Y thấy Trương Quảng tay cầm một ống tre ghim vào vò rượu. Miệng ngậm vào ống tre. Thỉnh thoảng Trương Quảng lại ngẩng đầu lên nuốt vội rồi chếp lưỡi nói.

- Đúng là hảo tửu không chê vào đâu được... Không thể tìm đâu ra được vò rượu như thế này.

Thất Kỳ Hoài Viễn nghĩ thầm:

- "Thì ra hấn dùng phương pháp này để uống rượu. Hấn uống được bằng cách đó thì ta cũng có thể uống được bằng cách đó."

Y gọi ả nô nữ đem đến một ống tre giống như Trương Quảng rồi thọc tre vào vò rượu. Hoài Viễn lưỡng lự, nhưng cuối cùng cũng ngậm miệng vào ống tre. Gã nhắm mắt hút mạnh.

Rượu trong vò theo ống tre chảy vào miệng Hoài Viễn.

Y rống lên một tiếng thật lớn:

- A...

Y vừa rống vừa đập vò rượu đổ xuống sàn gạch.

- Xoảng...

Vò rượu vỡ toan.

Hai ả nô nữ thất kinh hồn vía đứng dạt vào góc đại sảnh.

Thất Kỳ Hoài Viễn há hốc miệng, mặt đỏ rần rần, hai cánh môi của gã phồng rộp lên.

Trương Quảng nhìn Hoài Viễn:

- Hoài Viễn huynh... Làm gì thế...

Hoài Viễn chỉ Trương Quảng:

- Người... Người làm sao uống được.

Trương Quảng nhìn đôi môi phồng rộp của Thất Kỳ Hoài Viễn, chỉ chực thốt ra tiếng cười nhưng buột phải nén lại.

- Trương Quảng đã nói rồi... Huynh đừng có bắt chước Trương Quảng mà. Bắc chước nhưng lại không biết làm thì đúng là đổ họa.

Chàng chắc lưỡi rồi nói:

- Nếu như Hoài Viễn huynh uống rượu đang sôi thì để nó bốc hơi qua ống tre rồi hứng lấy hơi rượu ra một chiếc bầu để cho nguội. Rượu lại từ từ kết hơi thành rượu... Chứ rượu đang sôi thì làm sao mà uống được.

Trương Quảng lấy một chung rượu đưa đến trước mặt Hoài Viễn.

- Trương Quảng mời Hoài Viễn huynh.

Sắc mặt Hoài Viễn tái nhợt tái nhợt. Y vừa thẹn vừa xấu hổ lại vừa đau đớn. Y gất gỏng nói:

- Xem như ta thua người đó.

Nói rồi Thất Kỳ Hoài Viễn ôm lấy mặt rảo bước đi nhanh ra cửa.

Trương Quảng thở phào một tiếng.

Thượng Quan Nghi bước vào:

- Trương hiền đệ... Hay lắm... Ta lại mắc nợ Trương hiền đệ.

Trương Quảng ôm quyền:

- Văn bối biết trước y sẽ bắt chước mình. Dù sao cũng đã đuổi được y để y không làm phiền tới Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư.

Thượng Quan Nghi vuốt râu nói:

- Cá tính của Thất Kỳ Hoài Viễn kiêu ngạo và cố chấp. Ta nghĩ hẳn sẽ không bỏ qua cho hiền đệ đâu.

- Bang chủ đừng ngại.. Văn bối làm được tất chịu đựng được.

Thượng Quan Nghi nhìn Trương Quảng thở dài:

- Chuyện đã như thế này rồi... Ta e rằng chuyến đi Thiên Môn của hiền đệ dữ nhiều lành ít.

Chàng mỉm cười từ tốn đáp lời Thượng Quan Nghi.

- Dữ hay lành gì thì Trương Quảng cũng đến Thiên Môn.

- Hiền đệ bảo trọng... Ta rất mong hiền đệ quay về.

- Nhứt định Trương Quảng sẽ quay về.

Trương Quảng ôm quyền xá.

- Văn bối cáo từ.

- Có đến Thiên Môn, hiền đệ bảo trọng. Lần này Kim Tiền bang không có ai đi cùng với hiền đệ.

Lão lắc đầu thở dài.

- Chẳng một ai giúp được gì cho hiền đệ. Tự hiền đệ phải định liệu đối phó với Thiên Môn.

- Văn bối sẽ cố tự lo cho mình.

Chàng mỉm cười rồi quay bước rời gian chính sảnh tòa biệt lầu của Thượng Quan Uyên Uyên. Trương Quảng chấp tay sau lưng thả bước trên lối mòn.

Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm:

- "Thiên Môn sao lại chú ý đến ta. Một kẻ vô danh như Trương Quảng mà lại được môn chủ Thiên Môn chú tâm đến sao. Chẳng lẽ môn chủ Thiên Môn đã phát hiện ra thân phận đích thực của mình."

Trương Quảng lắc đầu xua ngay ý niệm đó ra khỏi đầu mình.

Chàng nhắm nói:

- Không thể nào như vậy được. Thiên Môn môn chủ không thể nào phát hiện ra chân tướng đích thực của Trương Quảng.

Trương Quảng dừng bước trước một gian phòng xá. Gió đêm đêm theo hương của những khóm hoa quanh gian phòng xá phủ vào khứu giác của Trương Quảng. Ngửi được mùi hoa thơm, Trương Quảng cảm nhận thâm tri mình lâng lâng. Mùi hoa như thể xoa dịu chàng, xua đi những nỗi suy tư dằn vặt trong đầu Trương Quảng.

Chàng bước vào gian phòng xá, bối mắt nhìn vào khu hoa viên, khứu giác tận hưởng mùi hương của hàng vạn đóa hoa theo gió đêm phả đến mũi chàng.

Trương Quảng cau mày vì ngửi được mùi xạ hương rất đặc dị.

Thứ mùi hương không phải của hoa thơm, mùi xạ hương thường có những trang tiểu thư đài các, nhưng mùi xạ hương này lại rất nhẹ và thoang thoảng. Mùi xạ hương đó càng lúc càng khỏa lấp khứu giác chàng, xóa đi những mùi hương khác.

Từ trong vườn hoa một thiếu nữ với những bước chân uyển chuyển bước ra tiến về phía gian phòng xá. Sự xuất hiện của nàng khiến Trương Quảng cứ ngây mặt ra nhìn. Chàng lắc đầu như thể nghĩ mình đang nằm mơ chứ đây không là thực.

Nàng bước vào gian phòng xá.

Đứng trước nàng, Trương Quảng bất giác vừa bối rối vừa lúng túng.

Nàng ôm quyền xá, nhỏ nhẹ nói:

- Uyên Uyên đa tạ Trương huynh đã giúp Uyên Uyên.

Trương Quảng cứ ngây mặt ra nhìn nàng mà quên cả mình phải đáp lễ lại Thượng Quan Uyên Uyên.

Nếu Uyên Uyên trong tranh đã làm Trương Quảng ngây ngất thì Uyên Uyên trong thực tại còn khiến cho chàng ngây ngất hơn nữa. Nhan sắc của nàng đáng được xưng danh là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Không thấy chàng trả lời mà cứ nhìn mình, Uyên Uyên hỏi:

- Trương huynh.. Huynh sao vậy.

- Ở... tiểu thư chính là tố nữ trong tranh... Thượng Quan Uyên Uyên phải không.

- Muội chính là Thượng Quan Uyên Uyên.

Trương Quảng xoa tay:

- Thảo nào... Thảo nào.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Trương huynh muốn nói gì.

- Ở... tại hạ muốn nói tiểu thư xinh đẹp như thế này, thảo nào Hoài Viễn không tìm tiểu thư.

Nhìn Thượng Quan Uyên Uyên như thể muốn thâu tóm nàng vào hai con người, Trương Quảng nói:

- Nàng đẹp quá. Ngay cả trong giấc mơ Trương Quảng cũng không thể hình dung ra được vẻ đẹp của Uyên Uyên. Sắc đẹp của Uyên Uyên chỉ có bàn tay của hóa nhân mới tạo được.

Nàng mỉm cười:

- Huynh quá khen khiến Uyên Uyên hổ thẹn. Thật ra chính nhan sắc của muội đã từng làm phiền muội. Chính vì nhan sắc này mà Uyên Uyên không dám rời biệt lâu.

Chàng nhướn mày.

- Sao nàng lại dấu mình trong biệt lâu.

- Uyên Uyên dấu mình trong biệt lâu nhưng cũng chẳng được yên thân. Trương huynh thấy đó... Mặc dù Uyên Uyên đã dấu mình trong biệt lâu nhưng bá nhân vẫn đến quấy nhiễu Uyên Uyên. Nếu không có Trương huynh, Uyên Uyên không biết đối phó như thế nào.

Chàng bật cười thành tiếng:

- Xem chừng nữ nhân là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng có nhiều phiền toái. Mà cũng đúng thôi... Một đóa hoa tầm thường thì đã có bướm đến. Còn nàng là một đóa hoa tuyệt sắc giai nhân nên tất phải dẫn dụ cả một bầy bướm đến. Bướm càng đến đông chừng nào, hoa càng bị trêu đùa chừng ấy.

Ngắm Uyên Uyên, Trương Quảng nói tiếp:

- Ngay như tại hạ đây khi thấy bức tranh của Uyên Uyên cũng đã có ý định đến diện kiến nàng. Muốn đến ngắm chân diện của Uyên Uyên. Hỏi sao những kẻ khác không làm phiền nàng.

Nàng nhìn Trương Quảng:

- Uyên Uyên muốn đền ơn Trương huynh.

Trương Quảng nhướn mày:

- Ta đã làm gì để nàng thọ ân.

- Nếu không có Trương huynh... Uyên Uyên hẳn phải chịu nhục bởi họ Hoài.

- Vậy ư.

Nàng gật đầu:

- Sự thật như vậy đó. Đây không phải lần đầu tiên Hoài Viễn đến quấy rối Uyên Uyên. Y đã từng quấy rối nhiều rồi.

Trương Quảng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Bang chủ thúc thúc cũng không cản được y à.

- Phụ thân dựa vào thất kỳ, nên thất kỳ kiêu ngạo. Y ngầm có ý chiếm đoạt Kim Tiền bang.

- Tiểu thư yên tâm, Kim Tiền bang có tại hạ, Hoài Viễn chẳng thể quấy rối được tiểu thư đâu.

- Lần đầu tiên Uyên Uyên mới thấy có một người dám đối mặt với Thất Kỳ Hoài Viễn.

Trương Quảng cướp lời nàng:

- Chính vì thế mà nàng muốn đền ân tại hạ.

- Uyên Uyên biết ân thì không đền được, nhưng với Trương huynh Uyên Uyên đặt nhiều hy vọng.

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Trương Quảng nói:

- Nàng hy vọng gì nơi tại hạ?

- Sự bình an của Uyên Uyên.

Trương Quảng gật đầu:

- Nếu như Trương Quảng đòi trả ân. Uyên Uyên sẽ trả ân cho Trương Quảng cái gì?

- Uyên Uyên không thiếu những báu vật có giá trị, Trương huynh cần bất cứ món gì...

Uyên Uyên cũng có thể bồi tiếp.

Trương Quảng phá lên cười khi Uyên Uyên vừa dứt lời.

Nghe chàng cười, nàng buột miệng hỏi:

- Uyên Uyên nói không đúng sao huynh cười?

- À... Tại hạ có ý nghĩ nực cười thôi.

- Huynh nghĩ gì?

Trương Quảng chấp tay sau lưng nhìn nàng rồi từ tốn nói:

- Cổ nhân có câu, thi ân bất cầu báo... Nên tại hạ sẽ theo câu châm ngôn đó mà đòi hỏi ở tiểu thư... tại hạ chỉ đòi tiểu thư ban phát cho tại hạ những thứ mà nàng không bao giờ đền cho ai.

- Uyên Uyên có rất nhiều báu vật... Uyên Uyên không tiếc gì với huynh đâu.

Trương Quảng cười khẩy nhìn nàng.

- Nhưng có một thứ báu vật mà tiểu thư chẳng bao giờ đáp đền chi ai... Nếu sau này Trương Quảng có đòi thì sẽ đòi thứ báu vật đó. Bây giờ thì không.

Uyên Uyên nhìn chàng.

Chân diện của nàng thật thánh thiện, nhu hòa. Nhìn nàng, Trương Quảng nghĩ thầm: "Bất cứ chuyện gì xảy ra trong cuộc đời mình, e rằng mình cũng khó quên được Thượng Quan Uyên Uyên. Nàng đẹp và thánh thiện quá."

Uyên Uyên ôm quyền xá Trương Quảng:

- Khi nào Trương huynh cần Uyên Uyên đền ân, xin cứ nói. Giờ Uyên Uyên cáo từ.

Trương Quảng hơi bối rối, chàng hơi miễn cưỡng nói:

- Trương Quảng có thể đưa nàng quay về biệt trang chứ?

Uyên Uyên lưỡng lự rồi lắc đầu:

- Uyên Uyên không dám làm phiền huynh. Hẹn ngày tái kiến với Trương huynh.

Nàng dợm bước thì Trương Quảng gọi lại:

- Uyên Uyên.

Nàng nhìn lại Trương Quảng ôn nhu nói:

- Trương huynh có gì chỉ giáo cho Uyên Uyên?

Trương Quảng ngập ngừng nói:

- Nhan sắc siêu phàm thoát tục của nàng sẽ gắn liền với những kiếp họa phiền toái...
Trương Quảng mong nàng bảo trọng
- Uyên Uyên sẽ ghi nhớ câu nói này của Trương huynh.
Nàng nhún người xá chàng.
- Cáo từ.
Trương Quảng ôm quyền đáp lễ:
- Trương Quảng rất mong gặp lại tiểu thư.
Uyên Uyên đi rồi mà tâm trạng Trương Quảng cũng vẫn còn ngơ ngẩn, chàng nhắm nói:
- Nàng đẹp quá.
Thốt ra câu nói này, Trương Quảng liên tưởng đến Giáng Thể Ngọc. Điểm nụ cười mỉm, Trương Quảng nhắm nói tiếp: "Hắn Thể Ngọc đã gặp Uyên Uyên."

- - o O o - -

Hồi 25

Minh Thần Cung Chủ

Trương Quảng và Thất Kỳ vừa bước vào tửu điểm, chàng và Hoài Viễn vừa ngồi xuống thì bàn bên Mạc Dân đứng lên. Nhân ra Mạc Dân, Trương Quảng nói:

- Tại hạ gặp oan gia rồi.

Hoài Viễn lườm mắt nhìn chàng. Y nhạt nhẽo nói:

- Hoài mỗ không có ý bảo vệ cho người.

- Thế Môn chủ phái huynh đi đón tại hạ để làm gì nếu không ngoài chức nghiệp đó.

Thấy mặt Hoài Viễn vẫn đứng đưng với câu nói của mình, Trương Quảng buộc phải hỏi:

- Hoài Viễn huynh không sợ Trương Quảng chết dọc đường ư?

- Người chết dọc đường thì Hoài mỗ về bẩm báo với môn chủ. Thế là xong.

- Nếu Trương Quảng biết huynh nói câu này... Tại hạ đã không đi cùng với huynh đến tổng đàn Thiên Môn.

Chàng đứng lên nhìn Hoài Viễn nói:

Chắc chắn Hoài Viễn huynh vì chuyện xảy ra tại Kim Tiền bang mà vẫn còn giận Trương Quảng... Vậy Trương Quảng cáo từ tách biệt đi riêng vậy.

Hoài Viễn nhếch môi nói:

- Hoài mỗ nghĩ người khó đi được đó.

- Trương Quảng đi được hay không cũng không can hệ gì đến huynh mà.

Chàng nói rồi dợm bước toan rời tửu điểm thì Mạc Dân chặn lại.

- Trương Quảng...

Chàng giả lả ôm uýnh:

- Trương Quảng không ngờ lại gặp Mạc Dân huynh ở đây.

Điểm một nụ cười giả lả, Trương Quảng nói:

- Trương Quảng nghĩ hẳn Mạc Dân huynh đã hiểu ra những hiềm khích không đáng có giữa huynh và Trương Quảng.

Mạc Dân lắc đầu:

- Ta và người chẳng có hiềm khích gì cả... Nhưng lúc nào ta cũng muốn giết người.

Trương Quảng nhún vai nói:

- Không hiềm khích... Không hận thù, cũng chẳng hề quen biết nhau nhưng Mạc Dân huynh lúc nào cũng muốn giết Trương Quảng... Quả là vô lý.

Chàng nhìn lại Hoài Viễn:

- Huynh nghĩ sao?

Hoài Viễn khoát tay:

- Chuyện riêng của người Hoài mỗ không can dự vào.
 - Vậy cũng được... Xem ra lần này Môn chủ Thiên Môn phải thất vọng rồi.
- Trương Quảng vừa nói vừa ngồi trở lại ghế của mình.

Hoài Viễn nhìn chàng nói:

- Trương Quảng... Người nói môn chủ thất vọng thì thất vọng gì nào?
- Hoài Viễn huynh đưa về Thiên Môn một cái xác không hồn của Trương Quảng. Chắc môn chủ thất vọng chứ sao không? Môn chủ đâu muốn Hoài Viễn huynh đưa tại hạ về bằng cái xác không hồn đâu. Trương Quảng tin điều đó.

Chàng cười khẩy rồi nói:

- Chẳng ai muốn đem một cái xác chết vào nhà mình.

Nói dứt câu, Trương Quảng nhìn lại Mạc Dân:

- Mạc Dân huynh! Trương Quảng đang được sự thỉnh mời của môn chủ Thiên Môn dưới sự bảo vệ của Hoài Viễn Thất Kỳ huynh đây. Còn huynh là người của Minh Thần cung, Thiên Môn và Minh Thần cung vốn có giao hảo với nhau. Mạc Dân huynh giết khách của môn chủ, ắt sẽ gây ra sự bất hòa giữa Minh Thần cung với Thiên Môn. Mạc Dân huynh muốn như vậy không?

Mạc Dân cau mày nhìn Trương Quảng nói:

- Giảo ngôn... Một kẻ vô danh tiểu tốt như người thì đâu đáng để môn chủ Thiên Môn thỉnh mời.

Trương Quảng phá lên cười. Chàng vừa cười vừa chỉ Hoài Viễn:

- Mạc Dân huynh nhìn xem Hoài Viễn huynh là ai? Huynh không nhận ra Hoài Viễn huynh là Thất Kỳ của Thiên Môn à? Trương Quảng biết trong Thiên Môn, Thất Kỳ có danh vọng cũng cao lắm đó. Không phải tầm thường như huynh tưởng đâu.

Mạc Dân nhìn Hoài Viễn:

- Túc hạ là Thất Kỳ Hoài Viễn.

Chẳng nói chẳng rằng, Hoài Viễn rút sau lưng ngọn tiểu kỳ rồi dụng công lực ghim ngọn tiểu kỳ đó trên bàn.

Mạc Dân chau mày:

- Thất Kỳ.

Hoài Viễn nhìn Mạc Dân:

- Ta không nói chắc người nhận ra rồi chứ.

Thực khách nghe hai người đối đáp, lẳng lặng bỏ ngân lượng lại rồi lui nhanh ra ngoài.

Mạc Dân ôn nhu nói:

- Mạc mỗ có nghe tiếng tăm của Thất Kỳ Hoài Viễn. Nay mới được diện kiến. Hạnh ngộ.. hạnh ngộ...

Trương Quảng mỉm cười từ tốn nói:

- Mạc Dân huynh thấy Thất Kỳ Hoài Viễn huynh hản không còn ý làm khó dễ Trương Quảng nữa. Đã không làm khó dễ cho Trương Quảng thì sao không ngồi xuống, chúng ta cùng đối ẩm với nhau.

Rọi hai luồng hung nhãn vào Trương Quảng, Mạc Dân nói:

- Trương Quảng! Người nghĩ Thất Kỳ Hoài Viễn ở đây thì Mạc mỗ chẳng dám làm gì người sao?

Trương Quảng lắc đầu nói:

- Tại hạ nào dám có ý đó. Tại hạ vốn dĩ không có võ công nên chỉ muốn dĩ hòa vi quý thôi. Bằng như huynh khư khư đòi lấy mạng Trương Quảng thì trước tiên huynh phải bước qua được xác chết của Hoài Viễn huynh.

Trương Quảng mỉm cười ôn nhu nói tiếp:

- Hoài Viễn huynh là sứ giả của Thiên Môn, còn Mạc huynh là sứ giả của Minh Thần cung. Mạc Dân huynh cũng nên kính trọng Hoài Viễn huynh chứ. Hay huynh có ý xem thường Thất Kỳ Hoài Viễn huynh là người hữu danh vô thực?

Trương Quảng mỉm cười ôn nhu nói tiếp:

- Thấy tiểu hắc kỳ là thấy Hoài Viễn sứ giả Thiên Môn. Nhưng không chừng uy danh bấy lâu nay của tiểu hắc kỳ chẳng có cân lượng nào trong mắt Mạc Dân huynh rồi.

Chàng lắc đầu thở dài:

- Nếu chuyện hôm nay đồn đãi ra ngoài giang hồ, chẳng biết thiên hạ còn xem Hoài Viễn Thất Kỳ huynh như xưa không?

Nghe Trương Quảng nói, chân diện Hoài Viễn sa sầm hản lại. Y bất giác đập tay xuống bàn.

- Rầm...

Hoài Viễn vừa đập tay xuống bàn vừa đứng lên.

Hoài Viễn trừng mắt nhìn Mạc Dân:

- Mạc Dân... người thị mình là người của Minh Thần cung ư?

- Mạc mỗ thị vào Minh Thần cung thì đã sao nào?

- Thị vào Minh Thần cung, người xem thường Hoài Viễn Thất Kỳ ư?

Hừ nhạt một tiếng, Hoài Viễn nói tiếp:

- Ta muốn biết bản lĩnh của người thế nào mà ngang nhiên xem thường Hoài mỗ như vậy.

Trong khi Thất Kỳ Hoài Viễn thốt ra câu nói này thì Trương Quảng đã đứng lên dời bàn, lặng lẽ tiến đến góc tửu điểm. Chàng gọi tiểu nhị bưng đến vò rượu hai cân và ít thức ăn nóng.

Mạc Dân nhìn Hoài Viễn, gằng giọng nói:

- Ngược lại Mạc mỗ cũng muốn biết Tiểu hắc kỳ của người có đúng như thiên hạ đồn đãi không. Hay chỉ là hữu danh vô thực.

Câu nói này của Mạc Dân chẳng biết tác động thế nào đến Trương Quảng mà nụ cười mỉm đã hiện trên hai cánh môi của chàng.

Hoài Viễn lập lại câu nói của Mạc Dân:

- Hữu danh vô thực! Được... người sẽ được thấy Tiểu hắc kỳ của Hoài mỗ hữu danh vô thực như thế nào.

Hoài Viễn nói dứt câu thì chỉ ra ngoài tửu điểm:

- Mời người.

- Mạc mỗ sẵn sàng nghinh tiếp.

Cả Mạc Dân lẫn Hoài Viễn đồng loạt phi thân ra ngoài tửu điểm. Cả hai vừa trụ bộ liên vận công đề khí lao vào nhau. Mạc Dân phát tác phách không chưởng công thẳng vào đối phương. Bên đây Hoài Viễn cũng chẳng chút e dè dụng chưởng đối đánh thẳng đả thẳng.

- Âm...

Chưởng khí của họ Mạc và họ Hoài chạm thẳng vào nhau phát ra tiếng sấm kinh thiên động địa, cát bụi mù mịt, bay tỏa khắp mọi nơi.

Cả hai đối thủ đều bật ngược trở ra. Đôi chân của Mạc Dân lẫn Hoài Viễn trượt dài trên mặt đất, khoét sâu thành hai cái rãnh.

Mạc Dân nói:

- Người cũng có đủ bản lĩnh để giao thủ với Minh Thần sứ giả đó.

- Người cũng đáng mặt là đối thủ của Hoài mỗ.

Cả hai vừa nói vừa đề khí gồm nhau. Một chưởng đối thẳng đả thẳng vừa rồi, cả Mạc Dân lẫn Hoài Viễn đã nghiệm ra chân lực của nhau như thế nào. Có thể nói, bên tám cân, bên nửa lạng, chẳng ai hơn, chẳng ai thấp và cũng chẳng có người nào muốn nhường người nào.

Ngược lại với Mạc Dân và Hoài Viễn thì Trương Quảng trong tửu điểm bình nhiên uống rượu ăn thức ăn, chẳng màng đến cuộc đấu của hai người. Xem chừng Trương Quảng rất bàng quang tọa thị, bất kể cuộc đấu bên ngoài.

Thỉnh thoảng nghe tiếng sấm chưởng, Trương Quảng mới liếc mắt nhìn ra.

Bên ngoài Mạc Dân rút đôi Nhật Nguyệt ma hoàn. Y gần giọng nói:

- Hoài Viễn, người đỡ được tuyệt công Nhật nguyệt ma hoàn chứ?

- Chẳng có gì đáng để hù dọa bốn Thất kỳ cả.

- Khí khái lắm, hãy ráng mà đỡ Nhật Nguyệt ma hoàn của bốn sứ giả.

Mạc Dân nói dứt câu liền thi triển Nhật Nguyệt ma hoàn. Đôi ma hoàn Nhật Nguyệt thoát ra khỏi tay Mạc Dân, kết lại thành một gọng kéo lướt thẳng đến Hoài Viễn với khí thế mạnh mẽ và đầy uy lực sát nhân.

Hoài Viễn không né tránh mà dụng chưởng kinh đón thẳng lấy đôi ma hoàn của Mạc Dân.

Sát...

Nhật nguyệt ma hoàn vốn là đôi bình khí khắc chế nội lực của đối phương, nên khi chạm vào chũng kình của Hoài Viễn, chúng cắt rọc kình khí như chẻ một khúc củi giòn và lao thẳng tới vùng thượng đẳng của Hoài Viễn.

Sự biến thần kỳ đó khiến Thất Kỳ Hoài Viễn không khỏi lúng túng và bối rối. Y nghiệm ra được sự lợi hại của đôi ma hoàn thì chúng đã đến nơi rồi.

Thất Kỳ Hoài Viễn thét lên một tiếng thật lớn, gã điểm mạnh mũi hài lướt mình lên cao ba bộ để tránh né. Đôi ma hoàn nhật nguyệt lướt soạt dưới chân Hoài Viễn trong đường tơ kẽ tóc. Nếu y chậm một chút có lẽ đôi ma hoàn nhật nguyệt của Mạc Dân đã tiện dứt đôi cước pháp.

Vừa né tránh được đôi nhật nguyệt ma hoàn của Mạc Dân thì Hoài Viễn cảm nhận ngay áp lực chũng khí từ phía đối phương bổ tới nặng như núi Thái Sơn.

Hoài Viễn nghiêng răng nghĩ thầm:

"Mạc Dân, người muốn cạn tàu ráo mạng với ta ư? Được."

Thất Kỳ Hoài Viễn vừa nghĩ vừa dùng chũng bổ tới đón thẳng lấy chũng kình của đối phương.

- Âm...

Chũng kình chạm vào nhau phát ra tiếng sấm như trong tiếng sấm động của sự giao chũng đó, Hoài Viễn nghe tiếng gió rít sau lưng mình. Tiếng gió rít kia chính do đôi ma hoàn Nhật nguyệt đang quay lại, tập kích vào đại huyệt thiên linh cái của gã.

Vừa mới đỡ một chũng của Mạc Dân, Hoài Viễn gần như chưa kịp đề khí vào đan điền thì áp lực chết chóc của đôi ma hoàn đã chụp đến rồi. Y như thế phải đối đầu một lúc với hai đại cao thủ cực kỳ lợi hại, lúc nào cũng dồn y vào chỗ chết.

Hoài Viễn xuất hạn mồ hôi, nghĩ thầm: "Nguy cho ta rồi."

Hắn rơi vào tình huống chẳng khác nào chỉ mình treo chuông nếu như không đỡ hay không tránh được đôi ma hoàn chết người của Mạc Dân.

Nhưng để tránh, hay đỡ thì rõ ràng Hoài Viễn chẳng còn thời gian thực hiện điều đó. Tử thần xem như đã đặt lưỡi hái vào cổ gã. Chính vào lúc thập tử nhất sinh thì sáu bóng người đồng loạt xuất hiện sáu đạo chỉ cuốn tròn lại như sợi dây thừng cản phá đôi ma hoàn nhật nguyệt của Mạc Dân.

- Âm...

Sáu đạo chỉ kia công tới, đôi ma hoàn nhật nguyệt phải đổi hướng rồi phập xuống đất.

Hoài Viễn thở phào một tiếng vì vừa thoát khỏi cảnh tử vong trong đường tơ kẽ tóc.

Sáu người kia hạ thân xuống cạnh Hoài Viễn. Họ kết hợp thành Thất Kỳ sứ giả.

Mạc Dân nói:

- Thế là có đủ mặt bảy ngọn kỳ tự tung tự ác của Thiên Môn. Bồn sứ giả rất muốn thỉnh giáo cao chiêu của Thất Kỳ sứ giả.

Huỳnh Chương Bảo nhìn Mạc Dân:

- Minh Thần sứ giả Mạc Dân muốn Thất Kỳ chỉ điểm, Thất Kỳ không khách sáo với Minh Thần sứ giả.

Nói dứt câu Huỳnh Chương Bảo phán lệnh:

- Hợp công.

Cả bảy người đồng loạt rút trong người ra những chiếc đoản công chấp lại thành cán cờ, rồi mới lấy đại kỳ trông vào. Thao tác của họ nhanh cực kỳ, chỉ trong chớp mắt đã thấy ngọn đại hắc kỳ dựng lên ngay trước mặt họ.

Bảy người cùng nắm lấy cán hắc kỳ.

Cả bảy ngọn đại hắc kỳ đồng hướng về Mạc Dân. Bảy luồng bạo khí ào ào cuốn tới, cuộn lấy đất đá, kết thành một dòng xoáy tập kích trực diện họ Mạc.

Mạc Dân nghiêng răng nói:

- Chỉ như thế thôi thì đâu thể hù dọa được bốn sứ giả.

Gã vừa nói vừa phát triển chưởng ảnh tạo ra một dòng ảo khí đón thẳng đỡ thẳng lấy dòng xoáy kinh của Thất Kỳ.

- Âm...

Bụi cát mù mịt, chẳng còn nhìn thấy ai nữa.

Khi cát bụi tan thì chỉ còn thấy Thất Kỳ vẫn ngang nhiên đứng trụ bộ còn Mạc Dân thì bị đẩy về sau những bốn trượng, hữu thủ ôm ngực, miệng rỉ máu.

Hoài Viễn nói:

- Để Hoài Viễn lấy đầu Mạc Dân này.

Hoài Viễn vừa nói vừa giữ lộng ngọn đại hắc kỳ toan phát lực tử chiến lấy mạng họ Mạc. Chính vào lúc đó thì những luồng gió nhu phong lại xuất hiện, thổi đất đá về phía Thất Kỳ.

Những luồng gió nhu phong buộc Thất Kỳ không dám xem thường mà lại hợp công. Nhưng dòng xoáy kinh của Thất Kỳ chưa kịp tụ thành xoáy khí thì một dòng ảo khí cuộn lấy nó.

- Âm...

Dòng xoáy khí kinh do Thất Kỳ tạo ra tan biến vào cõi vô thanh vô sắc, đến ngay cả bảy ngọn đại hắc kỳ cũng bị gãy đôi ngay trong tay họ.

Khi cát đá không còn nữa thì bên cạnh Mạc Dân đã xuất hiện một trung phụ hình sắc thuộc vào hàng nhất đẳng giai nhân. Trung phụ vận Bạch y trắng toát nhưng tuyệt nhiên chẳng một hạt bụi nào khả dĩ bám được vào y trang của người.

Huỳnh Chương Bảo nhìn trung phụ miễn cưỡng nói:

- Cung chủ...

Minh Thần cung chủ tay bắt ấn quyết, miệng từ tốn nói:

- Thiên Môn và Minh Thần cung vốn dĩ từ trước đến nay luôn giao hảo với nhau. Tại sao hôm nay Thất Kỳ sứ giả lại muốn sát tử Minh Thần sứ giả của Minh Thần cung?

Hoài Viễn miễn cưỡng nói:

- Cung chủ hãy hỏi người của cung chủ, do đâu sanh chuyện.

Mạc Dân mặc dù đang bị nội thương nhưng vẫn cố ôm quyền hành lễ.

- Mạc Dân tham kiến cung chủ.

Hừ nhạt một tiếng, Minh Thần cung chủ nói:

- Đáng ra Mạc Dân người không để xảy ra chuyện này mà làm mất đi mối giao hảo giữa bốn cung với môn chủ Thiên Môn.

- Mạc Dân biết lỗi của mình.

Mạc Dân nhỏ giọng nói:

- Nhưng xảy ra chuyện can qua giữa Mạc Dân và Thất Kỳ Thiên Môn cũng có phần lỗi của Hoài Viễn Thất Kỳ.

Minh Thần cung chủ chau mày.

- Hoài Viễn có lỗi gì?

- Y cản tay, cản chân Mạc Dân thực thi chức nghiệp của cung chủ giao phó.

Đôi chân mày của Minh Thần cung chủ nhíu lại:

- Trương Quảng đang ở đâu?

- Y đang ở trong tử điểm.

Minh Thần cung chủ hừ nhạt rồi nói:

- Người quay về Minh Thần cung đi.

Mạc Dân ôm quyền xá:

- Tuân lệnh cung chủ.

Minh Thần cung chủ chờ cho Mạc Dân đi hẳn rồi mới nhìn lại Thất Kỳ:

- Bốn cung muốn vào gặp Trương Quảng.

Không cần biết Thất Kỳ có đồng ý hay không, Minh Thần cung chủ vẫn thả bước tiến thẳng vào trong tử điểm. Đôi chân mày vòng nguyệt của Minh Thần cung chủ thoát nhíu lại khi chạm mặt với Trương Quảng.

Vừa thấy Minh Thần cung chủ, Trương Quảng liền đặt chén xuống bàn đứng lên ôm quyền xá:

- Minh Thần cung chủ quang lâm. Tại hạ không biết nên không kịp nghinh đón. Mong cung chủ miễn thứ.

Bước đến trước mặt Trương Quảng, Minh Thần cung chủ nhìn thẳng vào mắt chàng.

- Công tử là Trương Quảng đây ư?

- Trương Quảng đích thị là tại hạ.

- Công tử biết bốn cung đến với mục đích gì không?

Trương Quảng gượng mỉm cười nói:

- Tất nhiên tại hạ không biết rồi.

Minh Thần cung chủ điểm nụ cười mỉm, rồi nhạt nhẽo nói:

- Bốn cung đến để lấy mạng Trương công tử đó.

Trương Quảng tròn mắt mở to hết cỡ nhìn Minh Thần cung chủ. Chàng lặp lại lời nói của người:

- Cung chủ có ý định giết Trương Quảng?
- Không sai.

Trương Quảng ôm quyền:

- Minh Thần cung chủ có thể cho tại hạ biết lý do gì khiến người phải thân hành lấy mạng Trương Quảng. Nếu như tại hạ biết thì giữa cung chủ và tại hạ đây chẳng có một chút oán thù gì.

Cười khẩy một tiếng, Minh Thần cung chủ nhìn chàng nói:

- Người chết chẳng cần biết lý do làm gì.
- Nếu không biết lý do thì đúng là tại hạ chết oan uổng rồi. Phàm một người chết oan cung chủ biết như thế nào không? Kẻ chết oan thường không thể đầu thai được. Nhất là chẳng biết lý do vì sao mình chết. Không đầu thai được tất tại hạ sẽ bám cung chủ và tại hạ đoán chắc cung chủ chẳng muốn điều đó xảy ra với cung chủ.

Chàng nhả mặt nói tiếp:

- Một con ma đeo bám cung chủ thì sao cung chủ ăn ngon, ngủ yên được.

Minh Thần cung chủ nheo mày nói:

- Nếu như người biết lý do thì chết không hối tiếc chứ?

Trương Quảng gật đầu:

- Lý do đáng chết thì chết chẳng hối tiếc.
- Được, bốn cung sẽ cho công tử biết lý do vì sao bốn cung giết người.

Trương Quảng ôm quyền:

- Tại hạ mong được sự chỉ huấn của cung chủ.

Minh Thần cung chủ nghiêm giọng nói:

- Trương công tử chết vì đã gieo tình vào Giáng Thể Ngọc. Thể Ngọc đã yêu Trương công tử nên công tử phải chết.

Đôi chân mày Trương Quảng nhíu lại, mặt sa sầm.

Chàng hỏi lại Giáng Hoa cung chủ:

- Thể Ngọc yêu tại hạ, nên tại hạ phải chết...

Minh Thần cung chủ gật đầu.

Trương Quảng thì lắc đầu:

- Một lý do khiến cung chủ giết tại hạ... Ái chà... Tại hạ mà chết bởi lý do này thì quả không đáng chết thật. Chết oan nữa đằng khác. Nhưng dù sao đó cũng là một lý do. Chết vì tình yêu cũng có thể chết lắm chứ, nhưng tại hạ chỉ sợ một điều.

- Công tử sợ điều gì.
- Bốn cung chủ lấy mạng Trương Quảng rồi, danh tiếng lẫy lừng của cung chủ theo cái chết của Trương Quảng mà tan biến thành mây khói. Thậm chí thiên hạ vô lâm chẳng còn thèm nhìn đến cung chủ nữa.

- Tại sao?
- Cung chủ không nghĩ ra à?
- Trương công tử chỉ điểm cho bốn cung chứ.

Trương Quảng ôm quyền:

- Nếu cung chủ muốn nghe lời chỉ điểm của tại hạ.
- Bốn cung đang muốn nghe
- Tại hạ cứ xem như cung chủ có lý do để giết Trương Quảng đi. Nhưng thử hỏi với một người không có võ công như tại hạ, thì có đáng để cung chủ ra tay không? Cung chủ lấy mạng Trương Quảng rồi, giới võ lâm sẽ nghĩ cung chủ sao đây? Một đằng là Minh Thần cung chủ, tiếng tăm vang dội khắp cõi Trung Nguyên, một đằng là kẻ vô danh tiểu tốt, không biết chút gì cả. Lấy mạng tại hạ, cung chủ đã tự hủy danh mình. Huống chi lý do mà cung chủ đặt ra lại chưa đủ để cung chủ xuống tay đồ tể.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Cung chủ có thể về khuyên bảo với Thế Ngọc tiểu thư. Nhưng nghĩ cũng lạ... Tại sao cung chủ lại cấm người ta yêu nhau.

Câu nói này của Trương Quảng bất giác lại khiến chân diện của Minh Thần cung chủ đỏ bừng.

Sự biểu cảm của Minh Thần cung chủ không qua được mắt của Trương Quảng.

Chàng miễn cưỡng nói:

- Tại hạ hiểu rồi... Có lẽ cung chủ không thích có tình yêu trên đời này.

Giáng Hoa nghiêm giọng nói:

- Còn lý do gì nữa không?
- Lý do tại hạ vừa nêu ra là lý do chính đáng, còn nhiều lý do nữa, cung chủ không thể giết tại hạ.
- Còn lý do gì nữa?

Trương Quảng mỉm cười:

- Cung chủ biết, tại hạ giờ là môn khách của Thiên Môn. Minh Thần cung và Thiên Môn vốn dĩ có mối giao hảo với nhau, chẳng lẽ cung chủ vì một gã vô danh tiểu tốt mà lại đánh mất mối giao hảo với Môn chủ Thiên Môn sao?

Minh Thần cung chủ nhìn thẳng vào mắt Trương Quảng:

- Những điều công tử nói ra đều xác đáng cả, nhưng một kẻ vô danh tiểu tốt như công tử sao lại có thể được Môn chủ Thiên Môn trọng thị xem như môn khách.

Trương Quảng ôm quyền:

- Điều cung chủ thắc mắc, có lẽ cung chủ phải gặp môn chủ Thiên Môn hỏi mới được. Vì ngay Trương Quảng cũng không biết.

- Trương Quảng! Bốn cung cho người một điều kiện này. Nếu như công tử đồng ý, bốn cung hứa sẽ không làm phiền đến người nữa.

- Cung chủ muốn tại hạ chấp nhận điều kiện gì?

Minh Thần cung chủ nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Điều kiện bốn cung đặt ra cho ngươi là, ngươi không được gặp Giáng Thể Ngọc.
- Không được gặp Giáng Thể Ngọc tiểu thư? Xin cung chủ cho tại hạ biết vì sao tại hạ không được gặp Giáng Thể Ngọc tiểu thư.
- Thể Ngọc là ái nữ của ta.

Trương Quảng bật cười thành tiếng. Chàng cười xong rồi mới nói:

- Trương Quảng hiểu rồi... Hiểu rồi... Chắc chắn cung chủ sợ Giáng Thể Ngọc tiểu thư gặp tại hạ rồi yêu tại hạ chứ gì. Tình yêu đó sẽ không chia cắt được. Tại sao cung chủ lại cấm đoán tình yêu của Thể Ngọc. Cung chủ hãy cho tại hạ biết đi. Phải chăng Trương Quảng là kẻ vô danh tiểu tốt?

Minh Thần cung chủ buông một câu thật lạnh lùng:

- Không sai! Ngươi chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt.

Hai cánh môi Trương Quảng nhe lên. Chàng nhìn thẳng vào mắt Minh Thần cung chủ:

- Cung chủ đã muốn vậy, Trương Quảng đồng ý theo điều kiện của người.

Câu nói khẳng khái của chàng khiến Minh Thần cung chủ thoát chau mày, lộ nét sững sờ.

Người miễn cưỡng hỏi lại Trương Quảng:

- Công tử đồng ý điều kiện của bốn cung ư?
- Ý của cung chủ muốn vậy, tại hạ đâu dám cãi lại. Dù sao ý của cung chủ cũng đúng.

Một tiểu thư thiên kim ngọc điệp, ái nữ của Minh Thần cung thì sao có duyên phận với một gã vô danh tiểu tốt được. Cung chủ hành xử chuyện này rất đúng.

Trương Quảng ôm quyền:

- Tại hạ bội phục cung chủ... Bội phục cung chủ.

Chàng vừa nói vừa xá Minh Thần cung chủ, hành động của Trương Quảng đối với Giáng Hoa trông rất trọng thị nài, nhưng Minh Thần cung chủ lại đỏ mặt, những tưởng như vừa nhận được một gáo nước sôi tạt thẳng vào mặt mình.

Minh Thần cung chủ gượng nói:

- Ngươi không có tình với Thể Ngọc à?
- Tại hạ có tình hay không có tình cũng không liên can đến cung chủ. Miễn sao tại hạ thực hiện đúng lời nói của mình là không gặp riêng Thể Ngọc. Ngược lại cung chủ cũng nên nói với nàng đừng đi tìm Trương Quảng.

Trương Quảng nhượng mày, mỉm cười:

- Cung chủ yên tâm rồi chứ?

Vẻ thản nhiên hời hợt của Trương Quảng khiến Minh Thần cung chủ cảm thấy hụt hẫng vô cùng. Người miễn cưỡng nói:

- Bốn cung mong ngươi sẽ giữ lời.
- Tất nhiên tại hạ sẽ giữ lời.
- Bốn cung tin ngươi.

Nhìn lại Trương Quảng một lần nữa, Minh Thần cung chủ Giáng Hoa mới quay bước. Vừa tiếng ra cửa tửu điểm, Minh Thần cung chủ vừa nói:

- Bồn cung cũng không muốn gặp Trương công tử đâu.

Trương Quảng ôm quyền xá theo Minh Thần cung chủ vừa nói:

- Tại hạ cũng không muốn gặp cung chủ, nhưng cung chủ phải bảo trọng đó.

Giáng Hoa dừng bước, nhưng không quay lại:

- Trương công tử nói vậy có ý gì?

- Phàm người nổi danh chừng nào càng gặp nhiều họa kiếp chừng nấy nên tại hạ muốn cảnh báo cung chủ thôi.

Minh Thần cung chủ ngửa mặt cười khanh khách. Bất ngờ cắt ngang tràng tiếu ngạo, Minh Thần cung chủ nói:

- Trên võ lâm có ai dám gieo kiếp họa cho Minh Thần cung chủ chứ? Võ lâm bấy lâu nay bình lặng quá, bồn cung cũng đang buồn lắm đây. Bồn cung đang muốn có một chút gì đó gọi là sóng gió giang hồ để bồn cung không phải buồn tẻ nữa.

- Sẽ có sóng gió cho cung chủ.

- Ai đem đến sóng gió?

- Võ lâm! Giang hồ võ lâm không có sóng gió và tranh đoạt thì đâu phải võ lâm giang hồ chứ. Cung chủ yên tâm, nếu như cung chủ thích thì cái ngày đó cũng không xa đâu.

- Bồn cung chờ cái ngày đó.

- Hy vọng cung chủ sẽ không thất vọng...

Minh Thần cung chủ nhìn lại Trương Quảng một lần nữa. Ánh mắt của người lộ rõ nét dò xét, rồi mới quay lưng tiến thẳng ra ngoài tửu điểm.

Nhìn Thất Kỳ đứng bên ngoài tửu điểm, Minh Thần cung chủ ôn nhu nói:

- Cho bồn cung gửi lời vấn an đến Môn chủ của các người.

Nói xong Minh Thần cung chủ chỉ lắc vai, thân pháp như cánh chim én vụt lướt đi trông thật phiêu bồng. Trương Quảng bước ra ngoài mái hiên nhìn theo Minh Thần cung chủ cho đến người khuất hẳn.

Chàng nghĩ thầm: "Cung chủ càng cao ngạo bao nhiêu càng phải trả giá đắt bấy nhiêu."

-- o O o --

Hồi 26

Môn Chủ Thiên Môn

Này đầu tiên Trương Quảng lưu lại Thiên Môn, chàng được Môn chủ cho ngụ trong một tòa biệt lầu, tọa lạc bên bờ Hoàng Hà. Đây có lẽ là tòa biệt lầu đẹp nhất ở trong khu vực tổng đàn Thiên Môn.

Sự trọng thị của môn chủ khiến Trương Quảng cũng phải tự nhủ thầm với mình:

"Thiên Môn môn chủ cần gì nơi mình?"

Mặc dù được đối xử rất chu đáo nhưng tuyệt nhiên Trương Quảng lại chưa được môn chủ Thiên Môn Đoàn Bất Quân cho diện kiến. Chính điều đó càng khiến cho chàng thắc mắc hơn.

Một đoàn nô nữ xuất hiện khi Trương Quảng vừa thả chân xuống tràng kỷ. Từng người một xếp hàng dọc chờ đến phiên mình thực hiện chức nghiệp của một nô nữ đối với Trương Quảng.

Người thứ nhất bưng chậu nước ấm có pha sẵn hương thơm đến đặt dưới chân Trương Quảng. Nàng ta cẩn thận rửa chân và rửa tay cho chàng.

Trương Quảng hỏi:

- Ai sai cô nương hầu hạ tại hạ?

- Môn chủ

Nàng ta cẩn thận rửa tay chân cho Trương Quảng rồi lẳng lặng bưng chậu nước lui ra.

Đến người thứ hai đem đến một chiếc gương đồng đặt trước mặt Trương Quảng. Nàng ta cầm chiếc lược ngà cẩn trọng chải tóc rồi búi lại cho chàng. Gần như Trương Quảng chẳng động đến một ngón tay.

Đến người thứ ba thì đem đến một bộ trang phục đặt trên chiếc mâm đồng sáng ngời. Lần này Trương Quảng phải hỏi:

- Cô nương có định thay y phục dùm tại hạ không?

- Đó là chức phận của nô nữ.

- Cô nương không để tại hạ tự thay cho mình chứ?

- Dạ không.

Trương Quảng gương cười nói:

- Tại hạ không ngờ Môn chủ Thiên Môn lại xem trọng tại hạ như vậy. Môn chủ quá chu đáo với Trương Quảng nhưng không biết Trương Quảng có đáng hưởng những đặt ân như thế này không?

- Môn chủ lệnh bất cứ ai không chu toàn phận sự hầu hạ công tử đều bị gia hình.

- Có chuyện đó ư?

Nàng nô nữ gật đầu.

Nàng từ từ cởi bỏ tất cả trang phục cho Trương Quảng mà chẳng một chút thẹn thùng hay e dè. Thậm chí thao tác của nàng thật chuyên mực không thừa cũng không thiếu.

Sau đó nàng cẩn thận vận lại cho Trương Quảng một bộ trang phục mới tinh, được may bằng gấm Hàn Châu, thứ gấm nổi tiếng nhất Trung Nguyên.

Vận xong trang phục cho Trương Quảng, nàng lấy tấm gương đồng để chàng tự ngắm mình.

- Công tử có vừa ý không?
- Không có chỗ nào để chê trách được. Tại hạ chỉ muốn biết một điều.
- Công tử cứ nói.
- Lúc nàng thay đồ cho tại hạ, hẳn nàng có thẹn thùng chứ?

Nàng nhìn Trương Quảng, từ tốn nói:

- Nô nữ hành xử theo chức phận của mình. Không có gì thẹn cả. Chỉ sợ công tử không vừa ý với sự hầu hạ của nô nữ thôi.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Tại hạ lại nghĩ khác.
- Công tử nghĩ gì?
- Cô nương chăm sóc chu đáo với tại hạ như thế này. Mai một đây tại hạ rời Thiên Môn trở lại Kim Tiền Bang, thì chẳng biết còn ai chăm sóc cho tại hạ nữa.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Công tử ở Thiên Môn, nô nữ phải có chức phận hầu hạ công tử. Đó là lệnh của môn chủ.

Trương Quảng đặt tay lên vai nàng:

- Hẳn cô nương đã từng hầu hạ những môn khách như tại hạ?

Nàng nô nữ lắc đầu:

- Dạ không, bình nhật nô nữ chỉ hầu hạ môn chủ thôi. Công tử là người thứ hai nô nữ hầu hạ.

- Môn chủ phái những nàng hầu của môn chủ đến hầu hạ tại hạ à?

Nàng gật đầu.

Trương Quảng nheo mày mỉm cười nói:

- Chuyện này đúng là khó tin đối với tại hạ đấy.
- Miễn công tử vừa ý là nô nữ mãn nguyện rồi.
- Tại hạ chẳng biết rồi đây sẽ tìm đâu ra những nàng hầu như cô nương.

Nàng im lặng không đáp lời chàng, mà chỉ hơi nghiêng người rồi nói:

- Nô nữ xin cáo lui.

Trương Quảng cản nàng lại:

- Khoan...
- Công tử có điều chi chỉ huấn nô nữ.

- Tại hạ muốn biết chừng nào gặp được môn chủ?

Nàng nhỏ nhẹ đáp lời bằng chất giọng thật ôn nhu, thật từ tốn và nhún nhường.

- Công tử miễn thứ. Chuyện đó ngoài chức phận của nô nữ. Nô nữ không được biết.

Trương Quảng khẽ gật đầu:

- Thôi được. Chừng nào môn chủ muốn gặp tại hạ tất sẽ cho gọi tại hạ thôi.

- Dạ! Nô nữ xin lui gót.

- Nàng cứ đi

Ả nô nữ lui bước rồi thì một a hoàn khác lại xuất hiện bước vào. Nàng nghiêng người nhả nhận nói:

- Thuyền du lãm đã chuẩn bị xong, A Châu cung thỉnh Trương công tử.

- Hôm nay tại hạ được du lãm trên sông ư?

- Dạ! Mời công tử theo chân A Châu.

A Châu dẫn đường đi trước, Trương Quảng theo sau nàng. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm: "Thật ra môn chủ Thiên Môn cần gì nơi mình mà lại trọng lễ như vậy? Chắc hẳn môn chủ Thiên Môn cần gì đó nơi mình rồi. Phàm lễ trọng chừng nào thì đòi hỏi ở chủ nhân càng lớn."

A Châu đưa Trương Quảng đến cầu thuyền. Ngoài cầu thuyền là chiếc lầu thuyền đồ sộ, với những hàng hoa đăng rực rỡ như thể đón một nhân vật tối quan trọng đối với Thiên Môn.

Trương Quảng hỏi A Châu:

- A Châu cô nương! Hẳn môn chủ đang chờ tại hạ trên lầu thuyền.

- A Châu chỉ có phận sự đưa công tử đến đây...

Nàng nói rồi đứng nép qua bên.

Trương Quảng chấp tay sau lưng ung dung bước lại cầu thuyền. Khi chàng bước lên mạn thuyền lại càng ngạc nhiên hơn nữa. Đại yển bày sẵn. Đứng bên bàn đại yển là sáu nàng cung nữ vận trang phục thêu hoa. Cả sáu nàng đều có nhan sắc mặn mà. Trương Quảng đã gặp Uyên Uyên, mặc dù sáu nàng cung nữ này không thể so sánh với Uyên Uyên về nhan sắc, nhưng họ vẫn có nét quyến rũ hơn người.

Một nàng cung nữ bước đến đón Trương Quảng.

- A Di mời công tử.

Chàng bước theo nàng đến bên bàn đại yển được dọn ngay trên mạn lầu thuyền.

Khi Trương Quảng yên vị thì chiếc lầu thuyền cũng từ từ tách khỏi cầu thuyền. Chiếc lầu thuyền từ từ thả theo dòng nước Hoàng Hà xuôi về hạ nguồn.

Trên mạn thuyền, A Di chúc rượu ra chén.

Năm người còn lại, mỗi người cầm một cây đàn tỳ bà. Họ bắt đầu khảy nhạc để hầu phục Trương Quảng. Tiếng đàn của năm người cùng cất lên một lúc tạo nên một tấu khúc hợp âm nghe thật réo rắt và du dương.

Trương Quảng vừa uống rượu vừa ngắm cảnh trí trôi qua hai bên mạn thuyền, vừa nghe tấu khúc do năm nàng nô nữ hợp khúc. Chàng có cảm tưởng mình đã thoát hẳn khỏi cõi trần gian mà lạc bước vào chốn bồng lai tiên cảnh.

A Di đứng bên cạnh Trương Quảng. Nàng chỉ có việc chờ chàng đặt chén xuống thì chuốc rượu vào chén chàng.

Bưng chén rượu, Trương Quảng nhìn A Di.

- A Di cô nương uống với tại hạ một chén chứ.

Nàng nhã nhặn đáp lời chàng:

- Cung kính không bằng tuân lệnh.

Nàng đón lấy chén rượu từ tốn đưa vào miệng. Lối uống rượu của nàng rất tao nhã, tạo cho người đối ẩm một cảm giác thật thanh nhàn và thích thú.

Nàng đặt chén rượu xuống trước mặt Trương Quảng rồi châm rượu vào.

Trương Quảng nói:

- Cô nương biết vì sao tại hạ được môn chủ ưu ái như thế này không?

Nàng đặt bầu rượu xuống bên:

- Công tử miễn thử, những câu hỏi như thế này A Di không thể trả lời được vì nó đã vượt ngoài chức phận của A Di.

- Thế những câu hỏi nào cô nương mới trả lời tại hạ?

- Bất cứ câu hỏi nào thuộc chức phận của A Di.

Trương Quảng mỉm cười bưng chén rượu:

- Cái thú chơi trên sông này cũng thú vị đấy chứ. Tại hạ mạn phép hỏi cô nương. Tại hạ có phải là chủ nhân của lâu thuyền này không?

A Di khẽ gật đầu:

- Hiện thì Trương công tử đang là chủ nhân của chiếc lâu thuyền này.

- Là chủ nhân của chiếc lâu thuyền này, tại hạ muốn gì cũng được ư?

A Di gật đầu nhún nhường đáp lời Trương Quảng.

- Đúng như vậy ạ.

Bưng chén rượu dốc vào miệng, đặt chén rượu xuống trước mặt, chàng nói:

- Kể cả làm chủ nhân của cô nương?

- Thưa vâng.

- Thế thì tốt quá. Nếu tại hạ muốn cô nương đưa thẳng lâu thuyền này về Trường An. Cô nương có đồng ý không?

Nàng thoáng lộ vẻ sửng sốt với câu hỏi này của Trương Quảng.

A Di miễn cưỡng hỏi lại chàng:

- Trương công tử không muốn diện kiến môn chủ sao?

- Y.. tại hạ quên mất chuyện này. Nếu vậy chúng ta sẽ không xuôi thuyền về Trường An nữa.

Trương Quảng đứng lên, bước lại mạn thuyền, dõi mắt nhìn vào bờ. Khung cảnh trôi qua trong tầm mắt của chàng.

A Di bước đến sau lưng Trương Quảng, nhỏ nhẹ nói:

- Trương công tử! Trên lầu thuyền có đủ tất cả những thú vui hoan lạc nhất. Nếu công tử thích...

Chàng nhìn lại nàng:

- Đó là những thú vui gì nào?
- Bất cứ lạc thú gì công tử muốn.
- Đây là ý của cô nương hay của môn chủ muốn bồi tiếp Trương Quảng?
- Đây là thịnh tâm của môn chủ muốn bồi tiếp Trương công tử.

Chàng mỉm cười:

- Nếu như tại hạ thích A Di cô nương, cô nương có bồi tiếp tại hạ không?

- A Di là một thành viên trên lầu thuyền, tất là nô nữ của Trương công tử. Một nô nữ thì không cản lại ý muốn của chủ nhân.

- Đến Thiên Môn, tại hạ hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Không biết mình còn hưởng đặc ân gì nữa đây.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Trương công tử thích hưởng thụ lạc thú với A Di ngay tại mạn thuyền này hay vào trong khoang thuyền?

Chàng tròn mắt nhìn nàng:

- A Di cô nương không ngại ngần sao?
- Phận nô nữ phải hầu phục chủ nhân, có gì mà ngại chứ.
- Dù sao tại hạ và A Di cũng là hai người xa lạ.
- Nhưng phận của A Di thuộc về Trương công tử.

Chàng lưỡng lự một lúc rồi nghiêm giọng nói:

- Thực ra A Di đang thực hiện mệnh lệnh của chủ nhân. Chủ nhân đích thực của cô nương không phải là Trương Quảng mà là môn chủ Thiên Môn. Tại hạ được sự ưu ái của môn chủ càng thắc mắc mình có gì khiến môn chủ ưu ái như vậy.

Nàng im lặng không đáp lời Trương Quảng.

Trương Quảng hỏi:

- Tại hạ nói có đúng không?
- A Di có chức phận hầu hạ công tử.

Trương Quảng quay trở lại bàn đại yến.

A Di liền bưng bầu rượu chuốc ra chén, rồi nhỏ nhẹ nói:

- A Di mời công tử.

Chàng bưng chén rượu dốc lên miệng. Đặt chén rượu xuống bàn, Trương Quảng nói với chàng:

- Chúng ta có thể quay về được rồi.

- Công tử muốn quay về ư?

Chàng gật đầu.

A Di bối rối nói:

- Công tử không có cao hứng với chuyện du lãm trên sông à?

- Tại hạ rất cao hứng đấy chứ, nhưng càng cao hứng bao nhiêu tại hạ càng áy náy bấy nhiêu. Bởi tại hạ chưa làm được chuyện gì cho Thiên Môn mà đã được hưởng quá nhiều đặc ân từ môn chủ. Nếu như môn chủ nói cho Trương Quảng biết người cần gì ở Trương Quảng thì có lẽ tại hạ càng cao hứng hơn.

Nàng nhỏ nhỏ nói:

- A Di sẽ giúp vui cho công tử để công tử cao hứng hơn trước khi gặp môn chủ. Mời công tử theo A Di.

Trương Quảng theo chân nàng vào khoang thuyền. A Di mở cửa khoang thuyền, từ trong khoang thuyền một mùi xạ hương phả ra xông vào mũi Trương Quảng. Ngửi mùi xạ hương đó thôi, Trương Quảng đã cảm thấy rạo rức. Một sự rạo rức rất kỳ lạ mà lần đầu tiên chàng cảm nhận được. Sự rạo rức từ trong chàng trỗi lên mà chàng không cưỡng lại được.

Chính cảm giác đó buộc Trương Quảng phải thốt ra lời.

- Lạ thật.

Mặc dù thốt ra lời nói đó nhưng Trương Quảng vẫn theo chân nàng bước vào trong khoang thuyền. A Di bất ngờ quay lại đối mặt với Trương Quảng.

- Công tử thích A Di đấy chứ?

- Nếu tại hạ thích thì sao?

Chàng vừa thốt dứt lời thì A Di đã từ từ trút bỏ ngoại y của mình. Chiếc ngoại y tợ vỏ kén rơi xuống gót chân nàng. Bằng một động tác cực kỳ quyến rũ, nàng toan cởi nốt những phần trang phục còn lại nhưng Trương Quảng ngăn lại:

-Ồ không...

Nàng nhìn chàng:

- Công tử đã đổi ý?

- Tại hạ đã có ý trung nhân rồi.

- A Di không quan tâm đến chuyện đó, chỉ muốn chu toàn chức phận hầu hạ công tử mà thôi.

- Cô nương tốt với tại hạ như vậy không sợ Trương Quảng chỉ là một kẻ hái hoa thoáng đi qua cuộc đời của cô nương và không bao giờ quay lại sao?

- A Di không quan tâm đến điều đó.

- Thế cô nương quan tâm điều gì nào?

- Chỉ cần công tử vui vẻ là A Di mãn nguyện rồi.

Đôi chân mày của Trương Quảng nhíu lại:

- Chỉ với mục đích đó thôi sao?

- Chỉ có mục đích đó thôi.

- Nàng làm tròn phận sự của mình hẳn sẽ được môn chủ ban thưởng và ngược lại...

A Di im lặng không đáp lời Trương Quảng.

Trương Quảng quay bước trở ra ngoài mạn thuyền.

Năm nàng kia vẫn tiếp tục đàn. Họ cứ đàn bất kể có Trương Quảng hay không. Trương Quảng nhìn năm nàng đó nghĩ thầm: "Hẳn họ cũng đã được lệnh của môn chủ."

Chàng nheo mày: "Môn chủ Thiên Môn muốn gì nơi mình nhỉ?"

Y nghĩ kia còn đọng trong đầu chàng thì bất thành lình có một người chấp tay sau lưng với dáng đi rất ung dung tự tại, bước trên sóng nước hướng về lầu thuyền.

Khinh công của người đó khiến Trương Quảng phải chú nhãn nhìn. Những lượn sóng của dòng Hoàng Hà nhấp nhô như thể đưa người đó hướng đến lầu thuyền. Y đi trên những sóng nước mà ngỡ như đi trên một tấm thảm nhung thì đúng hơn.

Người đó chỉ hơi lắc vai, lướt lên mạn thuyền. Y vận trường y bằng gấm, mặt chữ điền, phương phi với chòm râu đen nhánh, mắt sáng ngời.

Trương Quảng ôm quyền xá. Chàng vừa xá vừa nói:

- Tại hạ đang chờ môn chủ.

- Sao Trương huynh đệ biết bốn tọa là môn chủ Thiên Môn?

Môn chủ Thiên Môn vừa nói vừa khoát tay ra dấu có năm nàng nô nữ ngưng đàn.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Thuật đi trên nước của môn chủ có lẽ trên giang hồ không có ai ngoài môn chủ ra.

A Di bước đến quỳ hành lễ trông thật thành kính.

- Môn chủ quang lâm.

- Đứng lên đi.

Được lệnh A Di mới dám đứng lên.

Nhìn lại Trương Quảng, môn chủ Thiên Môn Đoàn Bất Quân nói:

- A Di phục vụ cho Trương huynh đệ chu đáo chứ?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Trương Quảng chưa bao giờ có được những khoảng thời gian hưởng thụ như thế này. Nếu như tại hạ không có thần thức thì có lẽ nghĩ mình đang sống trong một giấc mộng không thật.

Môn chủ Thiên Môn ngửa mặt cười. Tiếng cười của môn chủ nghe thật sảng khoái và vô cùng hoan hỉ.

- Hay lắm! Bốn tọa chỉ sợ Trương huynh đệ không vừa ý với sự tiếp đãi của bốn tọa thôi.

Môn chủ Thiên Môn vừa nói vừa ra dấu cho những người kia lui ra sau lầu thuyền.

Chỉ bàn đại yến, môn chủ ra hiệu cho A Di rồi nói:

- Dọn đại yến khác cho bốn tọa.

Ngay lập tức một bàn đại tiệc khác được bày ra với những thức ăn còn nóng hổi.

Môn chủ Thiên Môn và Trương Quảng ngồi xuống bàn. Đoàn Bất Quân tự tay chuốc rượu ra chén rồi nói:

- Bốn tọa mời Trương huynh đệ.
- Đa tạ môn chủ.

Hai người cùng cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, môn chủ Thiên Môn nhìn Trương Quảng ôn nhu nói:

- Mấy ngày qua, Trương lão đệ đến Thiên Môn của bốn tọa, có điều chi không vừa ý không?

Chàng mỉm cười:

- Không có cái gì khiến cho Trương Quảng phiền lòng cả. Thậm chí ngược lại, Trương Quảng rất áy náy. Tại hạ nghĩ một kẻ vô danh tiểu tốt như mình chỉ không đáng để hưởng những đặc ân của môn chủ.

Đoàn Bất Quân mỉm cười nhìn chàng. Y vuốt râu rồi từ tốn nói:

- Ngược lại bốn tọa chỉ sợ Trương lão đệ không vừa ý với sự chu toàn của bốn tọa mà thôi.

- Môn chủ đừng nói vậy. Trương Quảng áy náy vô cùng. Những ngày vừa qua, Trương Quảng chỉ có một điều đắn đo suy nghĩ. Chẳng biết mình làm được việc gì cho Thiên Môn mà môn chủ lại ưu ái Trương Quảng như vậy.

Trương Quảng ôm quyền hướng về Đoàn Bất Quân:

- Để Trương Quảng giải tỏa được những thắc mắc trong đầu, Trương Quảng thỉnh cầu chỉ giáo của môn chủ.

Vuốt râu mỉm cười nhìn sang Trương Quảng, Đoàn Bất Quân nói:

- Trương lão đệ rất khảng khái. Sự khảng khái của Trương lão đệ khiến cho bốn tọa không một chút hối tiếc với những việc mình đã làm cho Trương lão đệ.

Bưng chén rượu:

- Trương lão đệ uống chén rượu này với bốn tọa. Bốn tọa sẽ nói với Trương lão đệ mục đích của bốn tọa.

- Cung kính không bằng phụng mệnh.

Hai người cùng cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, Đoàn Bất Quân nhìn Trương Quảng nghiêm giọng nói:

- Bốn tọa nghe thiên hạ đồn đãi Trương lão đệ có Thiên lôi tử.

Trương Quảng nhìn sửng Môn chủ Thiên Môn:

- Chuyện này là bí mật của Trương Quảng, sao Môn chủ lại biết?

Cười khẩy, Môn chủ Thiên Môn nói:

- Bất cứ chuyện gì xảy ra trên võ lâm, bốn tọa đều biết cả. Kể cả chuyện Trương lão đệ vừa làm một chuyến chu du qua các bang hội trong giang hồ. Phải chăng Trương lão đệ muốn giúp Kim Tiền bang chủ Thượng Quan Nghi trở thành đại bang chủ của võ lâm.

Trương Quảng lắc đầu khoát tay:

- Bang chủ biết tất cả những chuyện này thì đoán không đúng rồi. Thật ra Trương Quảng có chu du đến các bang hội thật nhưng mục đích không như Môn chủ nói, mà để thông báo với họ ngày Kim Tiền bang chủ rửa tay rời võ lâm.

Đôi chân mày của Môn chủ Thiên Môn nhíu lại:

- Có chuyện đó ư?

Nói dứt câu, Đoàn Bất Quân cười khẩy:

- Chuyện đó bốn tọa không quan tâm.

- Môn chủ quan tâm đến Thiên Lô tử của Trương Quảng?

Môn chủ Thiên Môn gật đầu:

- Bốn tọa quan tâm đến Thiên lô tử hơn.

Trương Quảng ôm quyền từ tốn nói:

- Võ công của Môn chủ đã đạt đến cảnh giới tối thượng lưu hỏa thuần thanh. Sao lại còn cần đến Thiên Lô tử của Trương Quảng? Thiên lô tử của Trương Quảng là vật bá đạo tà môn. Trương Quảng dùng nó để hộ thân bởi vì Trương Quảng không có võ công. Còn với Môn chủ, Trương Quảng nghĩ người hắc không cần đến nó.

- Bốn tọa cần chứ. Nếu như không cần, bốn tọa đã không coi Trương lão đệ như môn khách của Thiên Môn.

- Bây giờ Trương Quảng đã biết mục đích của Môn chủ trong những ngày qua là muốn tại hạ trao Thiên Lô tử.

- Nếu như bốn tọa thích Thiên Lô tử, Trương lão đệ có đồng ý cho ta không?

Trương Quảng bưng chén rượu:

- Mời Môn chủ.

- Mời.

Hai người lại cạn chén. Đặt chén rượu không xuống bàn, Trương Quảng nhìn Đoàn Bất Quân ôn nhu nói:

- Môn chủ đã tiếp đãi Trương Quảng như thượng khách, thì sao Trương Quảng lại không bồi tiếp lại Môn chủ chứ?

Chàng vừa nói dứt lời thì Đoàn Bất Quân ngửa mặt cười khanh khách với vẻ đắc ý tột cùng. Cắt tràng tiểu ngạo đầy sự đắc ý đó, Môn chủ Thiên Môn nói:

- Bốn tọa đã không nhìn lầm người. Bốn tọa muốn hỏi Trương lão đệ.

Trương Quảng ôm quyền:

- Môn chủ chỉ giáo.

- Trương lão đệ cần gì ở Thiên Môn của bốn tọa?

Câu hỏi này của Đoàn Bất Quân bất giác khiến Trương Quảng phải lúng túng. Sự lúng túng của chàng không qua được con mắt tinh tường của Môn chủ Thiên Môn Đoàn Bất Quân.

Đoàn Bất Quân từ tốn nói:

- Trương lão đệ đừng ngại. Bốn Môn chủ xem lão đệ như môn khách trong nhà rồi, Trương lão đệ đã nhiệt tình với bốn tọa, tất bốn tọa sẽ bồi đáp lại lòng nhiệt thành của Trương lão đệ chứ.

- Môn chủ đặt ra câu hỏi này khiến tTrương Quảng phải bối rối. Chỉ có mỗi một thứ hỏa pháp Thiên Lô tử thôi mà Trương Quảng được sự ưu ái của Môn chủ như vậy. Trương Quảng áy náy vô cùng.

- Đừng áy náy. Cần gì cứ nói với bốn tọa.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Nếu như Môn chủ có lòng nhiệt thành như vậy, Trương Quảng không nhận sẽ biến thành kẻ thất lễ với Môn chủ.

Đoàn Bất Quân cao hứng nói:

- Hay! Rất khảng khái, rất chí khí và thẳng thắn. Bốn tọa rất thích những con người đầy chí khí và khảng khái như Trương lão đệ đây.

- Đa tạ Môn chủ đã banc ho Trương Quảng lời nói đó.

- Nào... Trương lão đệ uống với bốn tọa một chén nữa.

- Trương Quảng kín Môn chủ.

Hai người lại cạn chén.

Trương Quảng đặt chén xuống bàn rồi từ tốn nói:

- Không nói ra hẳn môn chủ cũng biết Trương Quảng là một người không có võ công. Trương Quảng chỉ nhờ vào Thiên Lô tử để giữ mạng trong những tình huống cực kỳ nguy hiểm.

Chàng nhìn Môn chủ Thiên Môn thuật lại chuyển Ấn tướng ma tôn đã sát tử Thẩm Mộc Cương, và toan sát tử cả mình, nếu không có Thiên Lô tử.

Nghe xong câu chuyện đó, Môn chủ Thiên Môn cau mày:

- Có chuyện này ư?

- Chuyện này hẳn Minh Thần cung chủ đã biết.

- Minh Thần cung chủ đã gặp Trương lão đệ nhưng không nói về chuyện này à?

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Minh Thần cung chủ không nhắc chuyện này với Trương Quảng. Bởi cung chủ có nhắc lại cũng vô ích thôi. Bởi Trương Quảng chẳng làm gì được cả.

Thiên Môn môn chủ gật đầu:

- Thế Trương lão đệ xin gì ở bốn tọa nào?

- Nhắc đến chuyện Ấn tướng ma tôn, Trương Quảng chỉ xin với Môn chủ chỉ điểm cho tại hạ một môn công phu có thể tự bảo vệ mình. Bởi Thiên Lô tử khi đã giao cho Môn chủ rồi, Trương Quảng chẳng còn gì nữa.

Thiên Môn môn chủ vuốt râu mỉm cười:

- Được! Bốn tọa sẽ truyền cho Trương lão đệ thuật khinh công "Hành vân lưu thủy"

Đoàn Bất Quân mỉm cười:

- Với thuật khinh công này, nếu gặp tình huống bất trắc, Trương lão đệ chỉ cần dụng chức.

Môn chủ Thiên Môn bỏ lưng câu nói giữa chừng. Trương Quảng liền tiếp lời Đoàn Bất Quân:

- Tẩu vi là thượng sách.

Đoàn Bất Quân gật đầu:

- Không sai, với thuật hành văn lưu thủy, Trương lão đệ sẽ có thể băng sông, vượt đồi, chẳng có ai đuổi kịp đâu. Được chứ?

- Trương Quảng chỉ cần có như vậy thôi.

- Tốt lắm.

Trương Quảng ôm quyền:

- Nhưng hiện thời Trương Quảng không đem theo Thiên Lô tử. Nếu Môn chủ không ngại, tại hạ sẽ giao nộp Thiên Lô tử tại Kim Tiền bang.

- Bốn tọa tin vào Trương lão đệ mà.

- Đa tạ Môn chủ đã tin Trương Quảng.

Môn chủ Thiên Môn bưng chén rượu từ từ đứng lên. Lão trầm giọng nói:

- Ngay bây giờ bốn tọa sẽ truyền thuật Hành văn lưu thủy để Trương lão đệ thụ nạp, đáp lại thịnh tình của Trương lão đệ.

- Đa tạ Môn chủ.

Thiên Môn môn chủ uống cạn chén rượu, đặt xuống bàn rồi đọc khẩu quyết thuật Hành Văn lưu thủy. Y đọc xong nắm tay Trương Quảng.

- Theo bốn tọa.

Nói dứt câu, Thiên Môn môn chủ chỉ hơi lắc vai, kéo theo Trương Quảng băng xuống dòng Hoàng Hà. Trương Quảng thét lên:

-Ồ...

Lão nhìn Trương Quảng nói:

- Đừng sợ! Cứ theo khẩu quyết của bốn tọa mà vận hành chân khí. Mặc dù Trương lão đệ không có nội lực nhưng với thuật khinh công này cũng chẳng cần người có nội lực cao thâm. Bốn tọa dìu người đi trên sóng nước, dần hồi người sẽ quen thôi.

Trương Quảng gật đầu.

Chàng để cho Môn chủ Thiên Môn dìu chàng đi trên sóng nước Hoàng Hà. Đi một lúc thì Môn chủ Thiên Môn từ từ rời lỏng tay. Môn chủ Thiên Môn nói:

- Trương lão đệ quả là thông minh cực kỳ. Bốn tọa phải khâm phục người đó.

Lão nói rồi buông tay khỏi Trương Quảng. Chàng đi nhanh về phía lầu thuyền.

Môn chủ Thiên Môn nhìn Trương Quảng.

Bất thành linh Trương Quảng như người hụt chân, chìm luôn xuống nước, nhưng tay chàng đã kịp chộp vào dây neo.

Đoàn Bất Quân cười khàn khạch. Lão lướt đến chộp lấy tay Trương Quảng, điểm nhẹ mũi giày xuống mặt nước đã lướt lên mạn thuyền. Trang phục Trương Quảng ướt sũng.

Thiên Môn môn chủ nhìn Trương Quảng khẽ gật đầu:

- Luyện được thuật hành vân lưu thủy như Trương lão đệ trong ngày hôm nay đã vượt sự mong đợi của bốn tọa rồi.

Chàng ôm quyền xá từ tốn nói:

- Không có Môn chủ, tại hạ không sao luyện thành.
- Thế nào cũng thành công thôi. Bốn tọa tin như vậy.

Lão nhìn lại Trương Quảng một lúc lâu rồi nói:

- Bốn tọa có chuyện phải đi. Trương lão đệ cứ ở lại đây. Cảm thấy thích thì cứ lưu lại Thiên Môn, bằng không thích nữa thì quay về Kim Tiền bang.

- Đa tạ Môn chủ đã ưu ái đối với Trương Quảng.
- Đứng khách sáo, Ta chỉ cần sự nhiệt tâm của Trương lão đệ.

Lão nói rồi băng mình xuống dòng Hoàng Hà thi triển thuật Hành vân lưu thủy băng đi.

Trương Quảng nhìn theo Môn chủ Thiên Môn nghĩ thầm:

"Y cần Thiên Lô tử để làm gì. Y có quan hệ thế nào với Ân tướng ma tôn mà biết mình có Thiên Lô tử? Hay y chính là Ân tướng ma tôn, sự thật mà mình đang đi tìm."

Trương Quảng bất giác buông một tiếng thở dài cùng với ý niệm đó đang trôi qua đầu chàng. Trương Quảng suy tư một lúc rồi quay vào trong khoang thuyền.

Thấy trang phục chàng ướt sũng, A Di lo lắng hỏi:

- Công tử ướt xuống sông à?

Chàng mỉm cười gật đầu:

- Môn chủ đã truyền lại cho tại hạ công phu Hành vân lưu thủy. Nhưng tại hạ chẳng thể nào so sánh được với Môn chủ nên mới giống con chuột mắc nước như thế này.

Để A Di thay trang phục cho công tử.

Chàng mỉm cười nói:

- Bây giờ thì tại hạ rất cao hứng và sảng khoái hưởng thụ những đặc ân của Thiên Môn, bởi tại hạ đã biết mục đích của Môn chủ.

Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt vừa ướt tình vừa cam phận.

A Di bước đến tự tay cởi bỏ trang phục Trương Quảng.

Chàng để cho nàng thay phục trang cho mình mà chẳng có chút gì bối rối.

Chàng nhìn A Di nói:

- Cô nương có thích tập thuật Hành vân lưu thủy cùng với tại hạ không?

A Di mỉm cười nói:

- Để A Di biểu diễn cho công tử xem.

Nàng nói rồi bước ra ngoài mạn thuyền đề khí bằng mình xuống dòng Hoàng Hà. Thân pháp của nàng phiêu bồng lướt trên sóng nước trông thật đẹp và uyển chuyển.

Nàng lướt ra xa thuyền rồi quay trở lại.

Lướt lên mạn thuyền, A Di nhìn Trương Quảng:

- Công tử thấy thế nào?

Trương Quảng cứ trở mắt nhìn nàng:

- Quá ư... ngạc nhiên... Tại hạ không ngờ A Di cô nương cũng thi triển được thuật Hành vân lưu thủy.

- Dưới trướng của Môn chủ, ai cũng có thể thi triển được thuật Hành vân lưu thủy

- Thế mà tại hạ những tưởng đầu Môn chủ chỉ truyền riêng cho tại hạ mà thôi.

- Nếu công tử là người của Thiên Môn sẽ còn được rất nhiều đặc lợi từ Môn chủ.

Trương Quảng lắc đầu:

- Tại hạ không thích đánh nhau, mà chỉ thích đào tẩu thôi.

- Chúng ta vào bờ chứ?

Trương Quảng gật đầu.

A Di nắm tay chàng. Nàng kéo Trương Quảng băng xuống dòng Hoàng Hà, dịu dàng lướt vào bờ. Mặc dù dịu Trương Quảng nhưng thân ảnh của A Di thật phiêu bồng, nhẹ nhàng lướt trên mặt nước chẳng khó khăn gì.

Vào đến bờ, A Di nói:

- Công tử đã có được khinh công của Thiên Môn rồi đó.

- Nhờ có Môn chủ.

Nàng mỉm cười nói:

- A Di sẽ đi cùng với công tử.

Trương Quảng nheo mày hỏi:

- Cô nương sẽ đi cùng với th đến lấy Thiên Lô tử.

Nàng thản nhiên gật đầu.

Trương Quảng sa sầm mặt nhìn nàng.

- Ngay từ đầu cô nương đã biết mục đích của Môn chủ nhưng không nói với tại hạ.

Trương Quảng vừa nói vừa xăm xăm bước đi. Chàng vừa đi vừa nói:

- A Di cô nương không thành thật với tại hạ.

- A Di phải làm theo lệnh của Môn chủ.

Chàng dừng bước nhìn lại nàng mỉm cười, từ tốn hỏi:

- Thiên Môn môn chủ cần Thiên Lô tử của tại hạ để làm gì?

A Di lắc đầu:

- Điều đó A Di hoàn toàn không biết.

- Cô nương nói thật đấy chứ?

Nàng khẳng khái gật đầu.

- Hy vọng cô nương thành thật với Trương Quảng.

- Lần này A Di rất thành thật với huynh.

Chàng mỉm cười.

- Biết đến bao giờ Trương Quảng mới có được một nô nữ như nàng.

A Di đỏ mặt nhưng không đáp lời Trương Quảng. Chàng nói tiếp:

- Đã rời khỏi lâu thuyền rồi. Cô nương có còn là nô nữ của tại hạ không?

Nàng lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Chưa có Thiên Lô tử, A Di vẫn mang chức phận hầu hạ Trương huynh.

- Khi có Thiên Lô tử, nàng chẳng còn là nô nữ của Trương Quảng.

A Di ngập ngừng rồi nói:

- A Di sẽ quay về Thiên Môn với chức nghiệp của mình.

- Mãi mãi là người hầu của Môn chủ.

Nàng gật đầu:

- Mãi mãi.

Thốt xong câu nói đó, A Di sải bước đi nhanh hơn cứ như nàng muốn tránh né những câu hỏi của Trương Quảng.

-- o O o --

Hồi 27

Nghiệp Tình Độc Ngôn

Trung Quân bước vào gian loan phòng. Y cảm nhận trái tim mình đập rộn trong lòng ngực. Hà Bội Bội ngồi trên tràng kỷ, đầu vẫn phủ tấm vải lụa che chân diện.

Trung Quân bước đến bên nàng.

- Nương tử...

Trung Quân vừa nói vừa từ từ lột bỏ chiếc khăn lụa phủ mặt Bội Bội. Y ngắm nhìn Bội Bội.

Nàng cũng nhìn lại Trung Quân bằng ánh mắt ướt tình.

Trung Quân mỉm cười nhỏ nhẹ nói:

- Bội Bội! Cuối cùng thì Lâm huynh cũng đoạt lại được muội.

Y bưng bầu rượu chúc ra chén, rồi nói:

- Huynh và muội cùng uống rượu giao bôi.

Nàng khẽ gật đầu.

Lâm Trung Quân đặt áp chén rượu vào môi nàng.

Nhấp một ngụm nhỏ, nàng nhìn lên Trung Quân nói nhỏ nhẹ:

- Đến lượt tướng công.

Trung Quân cười mỉm, rồi dốc cả chén rượu vào miệng. Y chúc tiếp rượu ra chén rồi nói:

- Nương tử! Nàng có vui không?

Bội Bội khẽ gật đầu:

- Vui lắm, thiếp không ngờ có được ngày hôm nay. Nhưng tưởng đâu trong kiếp này Bội Bội chẳng bao giờ có được thời khắc trọn tình với Trung Quân nữa.

Nàng nói rồi lệ rịn ra ngoài khóe mắt.

Trung Quân dốc chén rượu vào miệng rồi nói:

- Xem kìa! Ngày hoan hỷ của ta và muội, sao muội lại khóc. Phải chăng nương tử khóc vì vui chứ không vì buồn?

Trung Quân ngồi xuống bên cạnh nàng. Y choàng tay qua sau vai Bội Bội.

Nàng nép đầu vào vai Trung Quân, nhỏ nhẹ nói:

- Bội Bội chỉ tiếc...

Trung Quân vuốt ve bờ vai nàng.

- Nàng tiếc gì?

Bội Bội ngẩng lên nhìn Lâm Trung Quân.

- Chàng có nghĩ đến sự trong trắng của thiếp. Sự trong trắng mà thiếp đã đánh mất không còn trinh nguyên để dâng hiến cho chàng.

Trung Quân lắc đầu trong khi lệ lại trào ra khóe mắt của Bội Bội. Trung Quân thấm những giọt lệ đọng trên khóe mắt nàng.

Nàng dừng nói vậy. Với Trung Quân, ta chỉ nghĩ đến một điều duy nhất, đó là ta yêu muội. Ta yêu muội nhiều lắm. Với Bội Bội, Trung Quân chỉ có tình yêu thôi.

Y nâng cầm nàng:

- Nương tử đừng nghĩ đến chuyện trong trắng hay không trong trắng. Xét cho cùng tất cả là lỗi ở ta...

Nụ cười mím nở trên môi Trung Quân. Nụ cười của y biểu lộ sự mãn nguyện và hoan hỷ.

Nàng nép sát vào người Trung Quân.

Trung Quân nói:

- Ta chỉ tiếc một điều.

- Chàng tiếc gì?

- Trong ngày hoan hỷ của chúng ta lại không có Trương đệ đệ. Đó là sự thiếu vắng nhất. Buông một tiếng thở dài, Trung Quân nói tiếp:

- Không biết hiện tại Trương đệ đệ đang làm gì. Phải chi hôm nay có Trương Quảng, ta sẽ vui biết chừng nào.

Nàng mím cười:

- Không có Trương thiếu hiệp, ngày song hỷ của thiếp và chàng không được trọn vẹn lắm phải không? Sau này gặp lại Trương thiếu hiệp, thiếp sẽ thay chàng báo tạ Trương thiếu hiệp.

Trung Quân gật đầu:

- Nếu không có Trương Quảng, làm sao huynh và muội có ngày hôm nay. Ta mãi mãi là một Vô Ảnh Tử Kiếm gieo sát nghiệp trên cõi đời này.

- Còn thiếp...

Trung Quân bịt miệng Bội Bội:

- Nương tử, đừng nhắc đến chuyện ngày xưa nữa. Đêm loan phòng, ta chỉ biết đến hiện tại mà không bao giờ muốn quay về quá khứ dĩ vãng.

Trung Quân với tay bưng cả bầu rượu. Y dốc lên miệng tu luôn một ngụm dài.

Bội Bội nhìn Trung Quân.

- Chàng sẽ không nghĩ đến dĩ vãng chứ?

Trung Quân gật đầu:

- Nhứt định sẽ không bao giờ huynh nhắc đến dĩ vãng của mình. Tất cả đối với huynh sẽ được chôn vào dĩ vãng. Trung Quân cũng không còn là Vô ảnh tử kiếm.

- Thiếp uống với chàng một chén rượu.

Trung Quân mím cười, chúc rượu ra chén. Bội Bội bưng chén rượu nhìn Trung Quân:

- Thiếp kính chàng.

Đón lấy chén rượu từ tay nàng, Trung Quân uống một ngụm đầy chỉ chứa lại cho Bội Bội một ít.

Nàng uống cạn số rượu trong chén rồi đặt xuống án thư gần đó. Nàng từ từ đứng lên đối mặt với Trung Quân.

Hai người đối mặt nhìn nhau.

Trung Quân nghe được cả tiếng tim của mình đập rộn rã trong lòng ngực. Hắn cảm thấy một nỗi hồi hộp khôn tả xâm chiếm tất cả thể xác lẫn tâm hồn. Sự hồi hộp đó, Trung Quân cũng có được sự hồi hộp vốn dĩ bấy lâu nay y cứ ngỡ đã biến khỏi tâm hồn gã.

Sự lãnh cảm của một sát thủ đã bị xóa sạch khi y đối nhãn với Bội Bội.

Bội Bội nhìn y gần như không chớp mắt. Nàng từ từ trút bỏ trang phục tân nương. Mọi thứ trên người nàng lần lượt trôi tuột xuống gót chân.

Không như lần trước, Trung Quân không cản nàng lại mà chú nhãn vào những đường cong trên thân thể Bội Bội. Đôi mắt của y mở to như thể muốn thấu tóm tất cả những đường nét của Bội Bội vào hai con ngươi mình. Cùng với sự thấu tóm nhân dạng của nàng vào đôi con ngươi, Trung Quân cảm thấy cơ thể mình căng ra với nỗi hồi hộp và rạo rực khôn cùng.

Dưới ánh sáng của đôi bạch lạp gắn trên án thư, thân thể Bội Bội lộ dần ra và cuối cùng phơi bày tất cả những đường cong cân đối, đầy đặn ra trước mặt Trung Quân.

Đối với Lâm Trung Quân, đây đâu phải là lần đầu tiên y đối mặt với một thân thể nữ nhân, nếu không muốn nói y đã từng có biết bao nữ nhân bước qua đời, nhưng với Bội Bội, trong Trung Quân vẫn có một niềm phấn khích kỳ lạ. Y hiểu vì sao mình đứng trước thân thể của Bội Bội lại phấn khích như vậy, bởi trong tâm gã chỉ có Bội Bội là gã yêu và thương mà thôi.

Trung Quân nhỏ nhẹ nói:

- Nương tử, nàng đẹp quá.

Đôi lưỡng quyền của Bội Bội ửng hồng càng tôn tạo thêm vẻ xinh xắn mỹ miều của nàng.

Nàng từ từ đặt tay lên vai Trung Quân.

Y dõi mắt vào người Bội Bội, cuối cùng chẳng khác nào một kẻ tò mò muốn khám phá những đường nét gợi cảm trên cơ thể Bội Bội, Trung Quân đặt tay vào tiểu yêu của nàng. Từ cơ thể của Bội Bội truyền qua tay Trung Quân thứ cảm xúc thật diệu kỳ và ngọt ngào. Y cảm nhận mình đang đặt tay vào một báu vật rất mong manh và dễ vỡ, nên phải thật cẩn thận.

Bội Bội nhắm mắt lại nhỏ nhẹ nói:

- Thiếp yêu chàng.

Lời nói của nàng chẳng khác nào mật ngọt rót vào thính nhĩ Trung Quân. Y cảm nhận được tất cả những xúc cảm dạt dào trong tâm hồn mình, những xúc cảm mà y những tưởng đâu mãi mãi chẳng bao giờ có lại được trong con người y.

Trung Quân nhìn lên mặt Bội Bội.

- Trung Quân yêu Bội Bội.

Trung Quân thốt ra câu nói đó mà đôi tay gã từ từ trượt dọc theo thân thể nàng với tất cả sự tôn kính và nâng niu như một báu vật mà y vừa được trời ban tặng.

Sự vuốt ve mơn trớn của Trung Quân khiến cho kinh mạch trong nội thể Bội Bội chẳng mấy chốc căng phồng. Nàng muốn trao cho gã một thể xác mặc dù không còn sự trinh nguyên nhưng nó được bồi đắp bằng tình yêu, bằng sự xúc cảm chân thành nhất mà nàng muốn. Sự bồi đắp kia có lẽ còn nhiệt thành hơn cả sự trong trắng mà nàng đã bị Hoàng Kim trang chủ đánh cắp.

Bội Bội nắm lấy hai bàn tay Trung Quân rồi nâng nó lên đặt vào vùng đôi hoa đang căng trào sức sống và cảm xúc nhiệt thành của nàng. Đôi tay Trung Quân nhẹ nhàng, êm ái bao nhiêu thì tim Bội Bội rộn rã bấy nhiêu.

Nàng không nói nhưng sự biểu cảm tình yêu qua thể xác của nàng còn gấp trăm, gấp vạn lần lời nói. Trong khi đó, Trung Quân cũng cảm nhận được tất cả sự nhiệt thành và trao gửi của nàng. Y để tâm hồn mình trôi vào những cảm xúc diệu kỳ do tình yêu kết hợp với xác thịt tạo nên khúc nhạc rung cảm đầy những niềm vui khôn tả. Y quên bồng đi dĩ vãng, quên cả những thời gian y là một sát thủ với thiên chức giết người.

Y cảm nhận tất cả những đam mê mà bấy lâu nay y chờ đợi.

Y nuốt tiếc thông qua đôi bàn tay của háo hức, vừa tôn kính và tham lam với dục tình. Y cảm nhận rõ mồn một từng xúc cảm trong nội thể của Bội Bội. Thậm chí y nghe được cả tiếng tim của nàng, cảm nhận được từng hơi thở dồn dập của nàng.

Chính sự cảm nhận đó tạo ra trong Trung Quân ngọn lửa tình cuồng nhiệt nhất. Y từ từ đứng lên, vòng tay qua tiểu yêu của nàng, rồi môi y ép chặt lấy hai cánh môi đã hé mở chờ đợi của Bội Bội. Hai thân xác họ hòa lại làm một trong ánh sáng bạch lập lung linh huyền ảo.

Họ dán sát người vào nhau.

Bội Bội thủ thủ nói:

- Tướng công...

- Nương tử...

Họ chỉ có thể nói được những lời nói thật gọn, nhưng cảm xúc thì tiếp nối những lời nói đó để tâm hồn hai người hòa lẫn vào nhau.

Chính vào thời điểm cảm xúc của Trung Quân đạt đến cao trào, đạt đến sự đòi hỏi phải chiếm hữu lấy thể xác của Bội Bội thì tiếng của Dạ Minh lại cất lên ngoài loan phòng.

- Lâm thiếu gia...

Tiếng nói của Dạ Minh như thể một cơn lũ cuốn trôi tất cả những cảm xúc đang dâng trào trong tâm Bội Bội lẫn Trung Quân.

Trung Quân hơi chau mày. Y nhặt nhéo đáp lời nàng:

- Dạ Minh... Có gì không?

- Trương công tử đến thăm Lâm thiếu gia.

Trung Quân nghe câu nói này của Dạ Minh liền buông Bội Bội. Y mỉm cười với nàng:

- Trương Quảng đã đến. Ngày song hỷ của ta và nương tử xem như trọn vẹn...

Y nắm vai Bội Bội:

- Nương tử! Nàng hãy chờ ta. Ta sẽ bồi tiếp Trương Quảng đêm nay thật say. Ngày mai chúng ta sẽ lại gần nhau.

Bội Bội gật đầu:

- Trung Quân, đừng nghĩ đến thiếp. Chàng phải bồi tiếp Trương thiếu hiệp chu đáo đó.

Trung Quân nâng cằm nàng:

- Nương tử yên tâm. Ta không để Trương Quảng thất vọng đâu.

Y lấy trang phục vận lại cho Bội Bội rồi nói:

- Nương tử hãy nghỉ ngơi. Ngày mai đến nàng bồi đáp Trương Quảng đệ đệ đó.

Bội Bội khẽ gật đầu.

Trung Quân bước ra ngoài loan phòng chạm mặt với Dạ Minh. Nàng nhún nhường xá dài rồi nói:

- Trương công tử đang chờ thiếu gia tại thư sảnh.

- Dạ Minh ở lại đây hầu hạ thiếu phu nhân.

- Dạ

Trung Quân hồi hả bỏ đi. Dạ Minh chờ cho Trung Quân đi rồi mới sửa ại trang phục, khoác bộ mặt như trét sáp bước vào loan phòng. Nàng nhún mình xá Bội Bội nhỏ nhẹ nói:

- Thiếu gia sai Dạ Minh ở lại hầu hạ phu nhân.

Bội Bội mỉm cười nói:

- Bội Bội cũng đang muốn tìm người tâm sự đây.

Dạ Minh đến ngồi bên nàng. Dạ Minh nói:

- Thiếu phu nhân có điều gì tâm sự?

Bội Bội nhìn nàng từ tốn nói:

- Hôm nay Bội Bội hạnh phúc quá. Bội Bội không ngờ có được ngày này.

Dạ Minh nhìn thẳng vào mắt Bội Bội:

- Thiếu phu nhân có quá nhiều may mắn. Không biết trên thế gian này có bao nhiêu nữ nhân được may mắn như phu nhân.

Bội Bội chấp tay trước ngực:

- Bội Bội được may mắn như hôm nay nhờ trời cao có mắt nhìn xuống Bội Bội.

Dạ Minh quắc mắt nhìn nàng:

- Phu nhân được may mắn như vậy không biết phu nhân có nhớ đến Quang Thun trang chủ không?

Bội Bội sững sờ nhìn Dạ Minh. Nàng miễn cưỡng hỏi:

- Sao Dạ Minh muội muội lại hỏi ta câu hỏi đó?

Dạ Minh mỉm cười nhìn Bội Bội bằng ánh mắt dè bĩu:

- Bội Bội phu nhân không thích Dạ Minh hỏi như thế à? Vậy Dạ Minh sẽ không hỏi nữa. Dạ Minh không hỏi nhưng sẽ tìm câu trả lời thay Bội Bội tỷ tỷ vậy...

Nàng cười khẩy rồi nói:

- Quang Thun trang chủ chết chưa bao lâu. Thậm chí hồn vẫn còn bên Bội Bội tỷ tỷ thế mà tỷ tỷ lại động phòng hoa chúc với Lâm thiếu gia...

Nàng mỉm cười:

- Bội Bội tỷ tỷ không ngại ngần sao? Không sợ oan hồn của Quang Thun trang chủ khó siêu thoát à?

Chân diện Bội Bội đỏ bừng:

- Bội Bội và Trung Quân đã từng yêu nhau lâu rồi. Và sự kết hợp này là duyên phận.

Dạ Minh đứng lên, bưng bầu rượu chuốc ra chén rồi tự bưng uống. Hành động của nàng khiến Bội Bội phải sững sờ. Đặt chén rượu xuống bàn. Dạ Minh nhìn lại Bội Bội.

Nàng cười khê rồi nói:

- Bội Bội tỷ tỷ nói đã yêu Lâm ca ca rồi. Và hôm nay là sự kết hợp duyên và phận.

Bội Bội gật đầu.

Dạ Minh lắc đầu, buông một câu bằng chất giọng lạnh nhạt.

- Dạ Minh không tin. Trăm ngàn lần không tin.

- Dạ Minh không tin tình yêu của Bội Bội và Trung Quân ư?

Dạ Minh nhướn mày nói:

- Dạ Minh chỉ có thể tin Lâm ca ca yêu Bội Bội tỷ tỷ nhưng tuyệt nhiên không tin Bội Bội tỷ tỷ yêu Lâm ca ca.

Nàng mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Bội Bội, dè bĩu nói tiếp:

- Dạ Minh tin vào lời nói của thiên hạ hơn lời nói của Bội Bội tỷ tỷ.

Bội Bội miễn cưỡng nói:

- Thiên hạ đã nói gì?

- Dạ Minh nói ra không biết Bội Bội tỷ tỷ có chấp nhận không, hay lại chối phăng đi những hành động của mình?

- Nếu đúng, Bội Bội sẽ chấp nhận.

Dạ Minh chấp tay sau lưng khê gật đầu rồi nói:

- Thiên hạ nói Bội Bội tỷ tỷ là một dâm nữ, một kẻ lăng loạn có một không hai trên đời này.

Sắc diện Bội Bội tái nhợt nhợt. Nàng buột miệng hỏi:

- Ssao họ lại nói vậy? Họ nói hồi nào?

- Tỷ tỷ thì sao nghe được nhưng Dạ Minh thì nghe đầy cả lỗ tai.

Nàng mỉm cười nhướn mày nhìn Bội Bội:

- Xét cho cùng họ nói cũng không sai.

Bội Bội sờ sờ nhìn Dạ Minh:

- Dạ Minh cũng tin vào những lời thiên hạ nói sao? Dạ Minh không tin vào Bội Bội à?

Dạ Minh nhượng mày nhún vai:

- Làm sao Dạ Minh tin vào lời Bội Bội tử tử được. Nếu thiên hạ ngoa ngôn thì Dạ Minh đã bình tử tử nhưng đằng này họ nói quá đáng kia mà. Bội Bội tử tử thử nghĩ lại xem...

Nàng khoanh tay trước ngực nhìn Bội Bội cười khẩy nói:

- Bội Bội tử tử có còn trong trắng với Lâm ca ca không?

Sắc diện Bội Bội đỏ bừng. Nàng miễn cưỡng lắc đầu:

- Không còn.

Dạ Minh nhượng mày:

- Hóa ra tử tử đã dâng sự trinh bạch của mình cho Quang Thun trang chủ rồi phải không?

Nàng lại chấp tay ra sau lưng:

- Cái đêm động phòng hoa chúc với Quang Thun trang chủ, tử tử cũng thốt ra những lời đường mật, cũng âu yếm cũng trao thân gởi phận và có lẽ cũng rên rỉ khi dâng nạp thể xác mình.

Bội Bội lắc đầu:

- Không...

Dạ Minh nghiêm giọng day nghiêng nói:

- Tử tử đừng thốt ra những tiếng không vô nghĩa đó. Nếu không dâng hiến thì sao tử tử mất đi sự trinh bạch của mình. Hay hôm đó ắt cũng giống như đêm hôm nay?

Bội Bội lắc đầu:

- Dạ Minh, muội đừng nghĩ như vậy. Thật ra Bội Bội bị cưỡng bức thì đúng hơn.

Bội Bội vừa thốt dứt câu thì Dạ Minh phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Cưỡng bức... Cưỡng bức... vô lý quá... Cưỡng bức mà sau đó Bội Bội tử tử lại trở thành Tam nương của Hoàng Kim trang chủ, sau cái đêm bị cưỡng bức đó chắc tử tử không kềm lòng với sự quyến rũ của Quang Thun, hay cái chức phận Tam nương khiến tử tử quên bẵng ngay tình yêu với Lâm ca ca.

Nàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Nếu Bội Bội tử tử yêu Lâm ca ca thì đã không làm Tam nương của Hoàng Kim trang.

Bội Bội bật khóc thành tiếng.

Dạ Minh nâng cằm nàng:

- Đừng khóc... Đừng lấy những giọt nước mắt ủy mị để lừa gạt ta. Dạ Minh có thể nhìn thấu vào tâm can của tử tử. Bội Bội tử tử chẳng có tình có ý gì với Lâm ca ca ngoại trừ sự ham muốn danh vọng và cá tính dâm dăng. Nếu như tử tử yêu Lâm ca ca thì đã giữ trong trắng cho Lâm ca ca rồi. Dạ Minh nói đúng chứ?

Bội Bội cúi gầm mặt nhìn xuống mũi hài.

Dạ Minh mỉm cười nói tiếp:

- Thiên Hạ nói không sai về Bội Bội tử tử đâu. Khi Lâm ca ca quay về, tử tử đã biết chuyện gì sẽ xảy ra nên vội vã lén lút quan hệ với Lâm ca ca. Khi Lâm ca ca xuống tay giết Quang Thun, tử tử vô cùng phấn khích và vội vã ôm đàn sang bên với Lâm ca ca.

Nàng nâng cằm Bội Bội.

Nhìn thẳng vào mắt Bội Bội, Dạ Minh đay nghiến nói:

- Chừng nào tử hại tiếp Lâm ca ca?

- Dạ Minh...

Bội Bội bật khóc mà chẳng thể nào thốt được thành lời.

Dạ Minh đay nghiến nói:

- Quang Thun Hoàng Kim trang chủ bị chết bởi sát kiếm của Lâm ca ca, Bội Bội tử tử có biết không?

Bội Bội lắc đầu:

- Bội Bội không biết.

Dạ Minh hừ nhạt một tiếng.

- Làm sao không biết được. Tâm địa của Bội Bội như rắn rết sao lại không biết chứ. Lâm ca ca giết Hoàng Kim trang chủ Quang Thun, đúng ra Bội Bội tử tử phải biết và không chấp nhận ngày hoan hỷ này. Nhưng Bội Bội vẫn làm ngơ, giả vờ như không biết để thỏa mãn dục tính và có được chức vị phu nhân của Trung Nguyên tiêu cục.

Bội Bội lắc đầu:

- Bội Bội không có ý đó đâu.

- Chẳng ai có thể tin được lời nói của tử tử đâu. Làm sao Dạ Minh tin lời của một kẻ gian trá và bội bạc như tử tử được. Dạ Minh còn nghĩ không biết chừng nào Bội Bội tử tử sẽ đưa người khác về đây lấy Lâm ca ca rồi ôm đàn theo về với đệ tam nhân đây.

Lệ trào ra khóe mắt Bội Bội:

- Bội Bội không phải là người như vậy.

- Người như vậy hay không thì chỉ có Bội Bội biết mà thôi. Bội Bội có thể gian trá giấu được Lâm ca ca nhưng hành động kia không thể qua mắt được thiên hạ. Sự bỉ ổi của Bội Bội sẽ mãi mãi là vết nhơ cho Trung Nguyên tiêu cục. Là một vết nhơ cho họ Lâm.

Dạ Minh buông tiếng thở dài:

- Lâm ca ca sẽ không bao giờ ngẩng mặt lên được khi bên cạnh Lâm ca ca là ả đàn bà gian trá và bỉ ổi. Tại Hàm Đan này, Lâm ca ca sẽ còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ. Một thời gian ngang dọc của Vô ảnh tử kiếm, chỉ vì Bội Bội tử tử mà mãi mãi gục đầu dưới sự dè bĩu của thiên hạ.

Bội Bội bật khóc thổn thức. Nàng ôm lấy mặt, vừa khóc vừa nói:

- Dạ Minh, đừng nói nữa. Muội hãy cho Bội Bội biết phải làm gì để chứng tỏ sự trong sáng của mình với Lâm huynh. Ta phải làm gì để Lâm ca ca không hổ thẹn.

Dạ Minh mỉm cười nhỏ nhẹ nói:

- Muội nghĩ. Tử biết phải làm gì, Lâm ca ca có nhìn mặt được mọi người hay không là do tử tử. Tử tử có phải là một damsai hay không là do tử.

Nàng đặt tay lên vai Bội Bội:

- Tỷ hãy hành động cho xứng đáng là người yêu của ca ca.
 Nàng vừa nói vừa với tay lấy sợi dây lụa thắt lưng của Bội Bội đặt vào tay Bội Bội.
 Dạ Minh nhỏ nhỏ nói:
 - Tỷ có cần di bút cho Lâm ca ca không? Dạ Minh sẽ mài mực cho tỷ tỷ.
 Nắm lấy sợi lụa thắt lưng, Bội Bội nhìn Dạ Minh bằng ánh mắt ràn rụa lệ:
 - Dạ Minh muốn tỷ tỷ chết sao?
 - Quyết định là tỷ. Lâm ca ca có phải là nam tử hán đại trượng phu trong mắt thiên hạ hay không là do tỷ. Tỷ có xứng đáng với tình yêu của Lâm ca ca hay không cũng là do tỷ.
 Dạ Minh buông tiếng thở dài:
 - Có hành sự như vậy, Quang Thun trang chủ mới có thể siêu thoát. Hay tỷ muốn là người bỉ ổi, đê tiện sống với Lâm ca ca, người đã lấy mạng tướng công của tỷ tỷ?
 Nàng nhếch môi dè bĩu nói:
 - Thiên hạ sẽ nhìn Lâm ca ca và tỷ như thế nào nhỉ? E rằng ngay cả Dạ Minh cũng chẳng dám nhìn mặt tỷ tỷ. Bởi khuôn mặt của tỷ trở thành biểu tượng của sự bỉ ổi và trơ trẽn, gian trá và đê hèn.
 Bội Bội cắn răng vào môi dưới. Nàng lắc đầu:
 - Dạ Minh đừng nói nữa.
 - Muội sẽ không nói nữa.
 Bội Bội bật khóc nghẹn ngào. Nàng nhìn về phía đôi bạch lập lập lờ, thống khổ nói:
 - Ông trời... Tại sao lại như vậy?
 Dạ Minh choàng tay qua vai Bội Bội. Nước mắt rịn ra khóe, nhỏ nhỏ nói:
 - Bội Bội tỷ tỷ... Đó là cách duy nhất Lâm ca ca mới mãi mãi mãi tôn thờ và yêu tỷ tỷ. Nếu tỷ không hành động như vậy, một ngày kia, Lâm ca ca tất sẽ có sự thay đổi, và tỷ còn đau khổ hơn nữa. Thiên hạ nói một lần ca ca không tin, nhưng nói nhiều lần, người sẽ tin. Bấy giờ tỷ có muốn ra đi như hôm nay cũng không được.
 Bội Bội nhìn Dạ Minh:
 - Dạ Minh! Tỷ hiểu rồi. Nếu tỷ ra đi, muội hãy thay tỷ chăm sóc cho Lâm ca ca.
 Dạ Minh gật đầu:
 - Tỷ tỷ! Dạ Minh hứa sẽ chăm sóc cho Lâm ca ca chu đáo.
 Bội Bội nức nện:
 - Không ai cãi được số phận cả...
 Nàng nức nện rồi nói:
 - Muội ra ngoài đi
 Dạ Minh lưỡng lự một lúc rồi nhún người xá.
 - Muội cáo từ ra ngoài phục rượu cho Lâm ca ca và Trương công tử.
 Bội Bội khẽ gật đầu.

Dạ Minh nhìn lại Bội Bội một lần nữa rồi mới quay bước trở ra. Bước đến ngưỡng cửa loan phòng, trên miệng Dạ Minh điểm một nụ cười mỉm đầy vẻ thỏa mãn.

-- o O o --

Hồi 28

Vì Tình Cuồng Tâm

A

ã sáu tuần rượu, vị chi gần hai mươi vò, mỗi vò ba cân, Trương Quảng và Lâm Trung Quân cũng ngà ngà say. Trung Quân cao hứng nhìn A Di nói:

- A Di cô nương, Trương đệ của Lâm mỗ vốn nho nhã, thư sinh nhưng lại là người thông minh xuất chúng. Lâm mỗ muốn gởi gắm Trương đệ của Lâm mỗ cho A Di cô nương.

A Di từ tốn đáp lời Trung Quân:

- Trương công tử hiện thời là chủ nhân của A Di. A Di có chức phận bảo vệ cho Trương công tử.

- Tốt lắm. Giang hồ hiểm ác. Trương đệ lại không có võ công, Lâm mỗ lo lắng vô cùng. Nàng im lặng trước câu nói của Lâm Trung Quân.

Trương Quảng bưng chén rượu nói:

- Lâm huynh yên tâm. Mặc dù đệ không có võ công nhưng bây giờ chẳng ai muốn ghẹo đến Trương Quảng đâu.

Chàng mỉm cười nói:

- Hiện thời đệ là bằng hữu của Lâm huynh, Tổng tiêu đầu Trung Nguyên tiêu cục. Huống chi bên cạnh Trương Quảng còn có Kim Tiền bang chủ Thượng Quan Nghi. Hơn thế nữa còn có Thiên Môn môn chủ Đoàn Bất Quân. Và gần gũi nhất là A Di cô nương.

Chàng chìa chén rượu đến trước mặt Lâm Trung Quân.

- Đệ kính Lâm huynh chén rượu này, gọi là cáo từ. Có duyên chúng ta sẽ gặp lại.

Trung Quân khoát tay:

- Hây... Sao Trương đệ đi sớm vậy. Huynh đệ chúng ta phải uống thật say. Uống ba ngày ba đêm để mừng cho sự hoan hỷ của Lâm Trung Quân. Với lại huynh còn giới thiệu Bội Bội cho đệ chứ.

- Cuộc vui nào cũng tàn. Chúng ta sẽ còn có nhiều cơ hội gặp nhau. Hôm nay là ngày Long phụng hòa minh. Trương Quảng đâu muốn quấy rầy Lâm huynh và tẩu tẩu. Mời Lâm huynh.

Trương Quảng miễn cưỡng đứng lên nói:

- Ta muốn uống rượu với Trương đệ nữa.

- Đệ và Lâm huynh sẽ còn nhiều dịp đối ẩm với nhau. Trương Quảng xin hẹn Lâm huynh lại lần khác.

- Quân tử nhất ngôn.

Trương Quảng gật đầu:

- Quân tử nhất ngôn.

Hai người cùng cạ chén.

Trương Quảng vừa đặt chén xuống bàn thì Quang Chỉ từ ngoài bước vào. Gã vừa bước vào cửa vừa nói:

- Lâm Trung Quân dâm phu... Bội Bội dâm phu mau ra đây. Quang thiếu gia sẽ tống tiền gian phu dâm phụ hai người về a tỳ gặp lão nhân gia mà thọ tội.

Quang Chỉ thốt ra câu nói đó bằng giọng hằn học đầy sát khí.

Trung Quân cau mày lắc đầu.

Trương Quảng nhìn Trung Quân.

Quang Chỉ lừ mắt nhìn Trung Quân và Trương Quảng.

- Trung Quân gian phu... Mau bước ra đây, Quang thiếu gia với người quyết định một trận sống mái. Người chết hoặc Quang thiếu gia chết mới hóa giải được oán thù. Quang thiếu gia thề chết không đội trời chung với người.

Trung Quân miễn cưỡng nhìn Quang Chỉ từ tốn nói:

- Quang Chỉ, Lâm mỗ đã tường tận cho người biết tất cả rồi. Cơ nghiệp của Hoàng Kim trang đích thực là của Trung Nguyên tiêu cục. Cái gì của Trung Nguyên tiêu cục Lâm mỗ lấy lại, còn cha người tự đi tìm cái chết. Người đừng làm khổ cho bốn tiêu đầu nữa.

Quang Chỉ nghiêng răng rít giọng nói:

- Gian phu Trung Quân. Hôm nay bốn thiếu gia thà sống chết với người một phen. Bốn thiếu gia không chết thì người chết. Bốn thiếu gia lấy mạng người rồi sẽ tính sổ với ả dâm phụ Hà Bội Bội.

Quang Chỉ vừa nói vừa lòn tay sau lưng rút trường kiếm.

Trương Quảng đứng lên nhìn Quang Chỉ nói:

- Túc hạ, oan oan tương báo biết đến bao giờ mới có thể hóa giải được...

Quang Chỉ rít giọng nói:

- Tên nho sinh đồn mạt kia, người là ai lại dám chen vào chuyện riêng tư của Quang thiếu gia.

Buông tiếng thở dài, Trương Quảng ôm quyền:

- Tại hạ là Trương Quảng...

- Hóa ra Trương tiểu tử. Tên thư sinh bại hoại cùng bè cùng cánh với gian phu Lâm Trung Quân. Hôm nay Quang thiếu gia nhứt định phải tống tiền bọn tiểu nhân bỉ ổi các người xuống a tỳ.

Trương Quảng vẫn giữ giọng từ tốn nói:

- Tại hạ chỉ làm tất cả những gì có thể để lấy lại sự công bằng cho Lâm huynh thôi.

- Tên nho sinh bỉ ổi, bốn thiếu gia phải giết người mới hả giận trong lòng. Và lão nhân gia mới có thể siêu thoát được.

Y rút kiếm dần bước đến.

Trương Quảng lắc đầu nói với A Di:

- A Di cô nương có thể đuổi gã họ Quang giùm tại hạ được không?

A Di gật đầu:

- A Di sẽ đuổi gã đi.

Nàng nói rồi đứng ngay dậy bước ra áng ngữ trước mặt Quang Chỉ. Nàng gần giọng nói:

- Người hãy mau rời khỏi đây nếu muốn sống.

- Dâm nữ, người cũng cùng một giuộc với bọn tiểu nhân bỉ ổi kia. Bốn thiếu gia giết người trước rồi tính sổ bọn tiểu nhân đê tiện kia.

Quang Chỉ vừa nói vừa xuất thủ phát kiếm chiêu. Mũi kiếm của gã run lên tạo ra muôn vàn những bông hoa kiếm chụp tới A Di. Đứng trước những bông kiếm ào ào cuốn tới mình, mà bất cứ bông kiếm nào cũng có thể là sát chiêu chí mạng nhưng A Di rất dũng đứng. Nàng chờ cho những bông kiếm của Quang Chỉ còn cách mình độ nửa gang tay mới động thủ.

Thủ pháp của A Di cực kỳ ảo diệu và biến hóa. Tả thủ phát tác chỉ công đón lấy mũi kiếm của Quang Chỉ khi nó vừa nhập lại thành sát chiêu công vào đại huyệt chấn tâm của nàng. Chỉ bằng hai ngón tay, A Di đã kẹp cứng mũi kiếm của đối phương.

Nàng nhặt nhẻo nói:

- Người đã cạn đường sinh lộ.

Nghe câu nói này của A Di, Trương Quảng giật mình, vì đã đoán ra tâm niệm sát nhân của nàng. Trương Quảng nhanh miệng nói:

- Đừng giết hấn.

Nhưng lời nói của chàng quá muộn so với chưởng ảnh của A Di. Lời nói của Trương Quảng còn đọng trên hai cánh môi thì hữu chưởng của A Di đã nện trực diện vào ngay trán họ Quang.

- Bốp...

Uy lực của chưởng ảnh do A Di thi triển mạnh đến độ đầu của Quang Chỉ bật ngược ra sau cùng với một âm thanh khô khốc phát ra.

Rắc...

Cổ của Quang Chỉ bị gãy vụn, trong khi trán bị rạn nứt bởi sức mạnh kinh hồn của chưởng ảnh.

Trương Quảng thần thờ bởi cái chết của Quang Chỉ. Chàng gần như biến thành pho tượng khi chứng kiến cảnh sát nhân này.

Trương Quảng thở than nói:

- A Di! Trương Quảng chỉ muốn nàng đuổi hấn đi thôi chứ đâu muốn nàng giết hấn.

Nhìn lại Trương Quảng, A Di ôn nhu nói như thể chẳng có chút biểu cảm hay ân hận bởi hành động giết người của mình.

- Quang Chỉ muốn giết Trương công tử. Công tử không thấy sao. Kẻ muốn giết mình thì mình phải giết hấn trước. Hay công tử để cho gã lấy mạng công tử rồi, mới cho A Di ra tay?

Buông tiếng thở dài, Trương Quảng lắc đầu:

- Nhưng Hoàng Kim trang chỉ còn có mỗi mình y.

- Tự y đi tìm cái chết. Tất y phải nhận cái chết.

Mặc dù A Di đối đáp với Trương Quảng bằng giọng nói rất ôn nhu từ tốn nhưng chàng vẫn cảm nhận được vẻ lạnh lùng và băng giá của nàng qua từng ngôn từ thốt ra ngoài miệng.

Trương Quảng lắc đầu.

Chàng nhìn lại Lâm Trung Quân.

Trung Quân nói:

- Trương đệ đừng áy náy. A Di đã hành sự đúng. Khi đối mặt với kẻ thù không được chùn tay. Trương đệ quá đa cảm và vị tha nhưng kẻ thù của Trương đệ thì không đa cảm và vị tha như Trương đệ đâu.

Trung Quân dốc chén rượu vào miệng rồi nói:

- Ta không sát tử bá nhân thì bá nhân cũng sẽ sát tử ta. Giang hồ là như vậy đó.

Trương Quảng buông tiếng thở dài nói:

- Đệ không muốn ngày hoan hỉ của huynh lại xảy ra chuyện chết chóc. Điều đó chẳng mang đến sự tốt đẹp nào.

Chàng gượng cười:

- Dù sao Quang Chỉ cũng đã chết rồi. Trương Quảng chẳng làm gì cứu y được. Đệ cáo từ. Mong rằng ngày nào gặp lại sẽ đối ẩm với huynh thật say.

- Trương đệ, ta muốn đệ lưu lại đây.

Trương Quảng lắc đầu:

- Đệ không tiện lưu lại đây. Huynh bảo trọng.

Trương Quảng nhìn lại A Di.

- A Di, chúng ta đi thôi.

Chàng vừa dậm bước thì Dạ Minh hốt hải chạy vào:

- Lâm ca ca, xảy ra chuyện rồi... xảy ra chuyện rồi.

Lâm Trung Quân chau mày nói:

- Muội muội xảy ra chuyện gì?

Dạ Minh bật khóc. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Bội Bội tử tử... Bội Bội tử tử...

Dạ Minh không thể nói hết câu, ngã rạp xuống bất tỉnh. Trương Quảng vội đỡ lấy nàng. Chàng quay lại Lâm Trung Quân:

- Huynh hãy đi xem, tử tử như thế nào.

Lâm Trung Quân gật đầu.

Lâm Trung Quân vội chạy về loan phòng. Y đẩy cửa bước vào.

Cảnh tượng trước mắt đập vào mắt Trung Quân khiến gã chết ngây người thờ thẩn.

Bội Bội lủng lẳng trên sợi dây lụa thắc lưng. Nàng đã tự treo cổ để kết liễu mình.

Trung Quân nhìn Bội Bội bằng ánh mắt thất hồn. Mãi một lúc y mới có thể gào lên được:

- Bội Bội...

Trung Quân nhào đến ôm lấy thể xác Bội Bội. Hắn dùng kiếm cắt luôn sợi dây lụa thắt cổ nàng. Nhưng giờ đây tất cả đã quá muộn. Bội Bội chỉ còn là cái xác không hồn trong tay Lâm Trung Quân.

Hắn ôm ghì cái xác Bội Bội trong đôi vòng tay chắc nịch gào lên:

- Bội Bội...

Gã gục đầu vào ngực nàng:

- Bội Bội, sao nương tử lại làm vậy. Sao nàng lại bỏ ta mà đi. Sao nàng nỡ bỏ ta chứ...

Hắn lắc vai Bội Bội:

- Bội Bội... Nương tử... Nàng hãy tỉnh lại đi.

Trương Quảng và Dạ Minh cùng A Di bước vào loan phòng. Mọi người đứng lặng ra trước tình cảnh thê lương của Lâm Trung Quân.

Trương Quảng cau mày nhìn qua Dạ Minh:

- Dạ Minh cô nương, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Dạ Minh ngập ngừng nói:

- Dạ Minh vào phòng thấy... thấy tử tử tự thắt cổ treo mình trên dây lụa mà chết. Dạ Minh hốt hoảng chạy báo với Lâm ca ca.

Trương Quảng nhìn lại Bội Bội và Trung Quân. Chàng thấy trên bàn có một phong thư, liền bước đến mở ra xem.

Bức di thư đó là lá thư tuyệt mệnh của Hà Bội Bội.

Trương Quảng quay sang bên Trung Quân:

- Lâm huynh, bút tự này có phải của tử tử không?

Trung Quân nhìn qua bức di thư tuyệt mệnh rồi gật đầu:

- Của nàng...

Trương Quảng buông tiếng thở dài:

- Tử tử đã chết, huynh đừng buồn nữa. Hãy tĩnh tâm mà lo hậu sự cho tẩu tẩu. Tẩu tẩu đã chọn cho mình một cách để giữ mãi tình yêu của huynh.

*

* *

Dạ Minh tiễn Trương Quảng và A Di rời tòa tổng đàn Trung Nguyên tiêu cực.

Trương Quảng nói:

- Dạ Minh cô nương ở lại chăm sóc cho Trung Quân huynh.

Dạ Minh gật đầu:

- Trương huynh yên tâm, Dạ Minh biết cách an ủi Lâm ca ca.

Trương Quảng buông tiếng thở dài:

- Tại hạ những tưởng đến để chung vui với Lâm huynh, không ngờ sự việc xảy ra lại không như tại hạ tưởng.

A Di thần nhiên nhìn chàng. Chân diện nàng chẳng biểu lộ cảm xúc gì. Bất chợt A Di nhìn Dạ Minh:

- A Di có điều này hỏi Dạ Minh cô nương.
- Tỷ tỷ chỉ giáo cho Dạ Minh.

A Di trầm giọng nói:

- Trước khi tỷ tỷ Bội Bội của cô nương tự kết liễu mạng sống của mình. Người có biểu lộ gì không?

- Dạ Minh không biết, nhưng xem chừng tỷ tỷ rất vui vì đã được trọn tình, trọn nghĩa với Lâm ca ca.

Dạ Minh thành thật thuật lại tất cả cuộc đời của Bội Bội cho Trương Quảng và A Di nghe.

Nghe nàng thuật xong, A Di từ tốn nói:

- Cái chết của Bội Bội cô nương có rất nhiều uẩn khúc.

Dạ Minh nói:

- Cô nương nói có nhiều uẩn khúc là thế nào? Tỷ tỷ để lại di thư tuyệt mạng. Đâu còn uẩn khúc gì nữa. Có trách là trách tỷ tỷ sao quá đại dột tự tìm đến cái chết để Lâm ca ca đau khổ.

A Di nhìn Dạ Minh, trầm giọng nói:

- Cô nương có nghĩ tỷ tỷ của cô nương bị ai đó bức tử không?

Dạ Minh cau mày, nàng lắc đầu:

- Cô nương nói chi Dạ Minh không hiểu. Chẳng lẽ có người bức tử tỷ tỷ sao?

Nhìn lại Trương Quảng, A Di nói:

- Cái chết của Lâm phu nhân quá ư đột ngột và chẳng có chỗ nào để người ta nghi vấn. Chính điều đó khiến A Di phải nghi vấn. Nếu Lâm phu nhân có người bức tử phải tự kết liễu mình thì người này phải có dã tâm cực kỳ độc. Thậm chí tối độc nữa. Kẻ có độc tâm như vậy nhất định chỉ có ở nữ nhân. Nữ nhân này đáng để cho A Di tâm phục khẩu phục.

Trương Quảng nhìn thẳng vào mắt nàng:

- A Di cô nương nghi ngờ cái chết của Bội Bội ư?
- Ai thì không nghi ngờ, riêng A Di thì phải nghi ngờ.
- Tại sao cô nương lại nghi ngờ?

Nàng mỉm cười nói:

- A Di là kẻ ngoại cuộc nên lý trí còn sáng suốt. Với lại A Di có linh cảm bằng lý trí.

Dạ Minh buông tiếng thở dài rồi nói:

- Thế A Di cô nương nghi ngờ ai nào?

- A Di chỉ nói ra suy nghĩ của mình thôi, nhưng không nghi ngờ ai. Nhưng sau này A Di có dịp quay lại tất sẽ đoán ra kẻ bức tử Bội Bội là ai.

Dạ Minh từ tốn nói:

- Điều nghi ngờ của A Di cô nương, Dạ Minh sẽ báo lại với Lâm ca ca.

A Di lắc đầu:

- Nghi ngờ thì vẫn chỉ là nghi ngờ. Cô nương đừng báo với Lâm tổng tiêu đầu, chỉ làm cho tổng tiêu đầu thêm đau khổ và bấn loạn mà thôi.

Nàng nhìn lại Trương Quảng:

- Trương công tử, những kẻ đang yêu thương có hành động điên cuồng vì tình. Chỉ có người kẻ điên tình mới có đủ độc tâm thực hiện độc kế bức tử Bội Bội được.

Mặt Trương Quảng sa sầm, chàng nói:

- Nói gì thì nói, Trương Quảng và A Di chẳng có lấy một manh mối gì. Hãy gác qua chuyện này. Khi nào chúng ta có cơ hội quay lại sẽ phân giải kỹ một lần nữa với Lâm huynh.

A Di mỉm cười gật đầu. Nàng nhìn lại Dạ Minh:

- Cáo từ.

Dạ Minh nhún nhường đáp lễ:

- Chúc nhị vị lên đường thượng lộ bình an.

Nàng tiễn Trương Quảng và A Di ra đến tận ngôi tam quan, chờ cho hai người đi khuất mới quay trở vào. Dạ Minh trở lại thư sảnh của Bội Bội. Trong gian thư sảnh của Bội Bội, Lâm Trung Quân ngồi trước bệ thờ bài vị của nàng. Bên cạnh Trung Quân là vò rượu năm cân đã cạn quá nửa. Trông Trung Quân thật tiêu tụy và đau khổ.

Tóc y không búi lại mà xõa dài ra, rối bời. Y bê vò rượu tu ừng ực rồi ngẩng mặt nhìn lên bài vị của Bội Bội với ánh mắt đờm buồn vời vợi.

Trung Quân rên rỉ:

- Bội Bội, sao nàng nỡ bỏ rơi huynh mà đi. Nàng không thương, không yêu Lâm Trung Quân sao?

Y lại dốc vò rượu tu luôn một ngụm dài nữa, rồi lại nói:

- Bội Bội, nàng nói nàng yêu ta, sao nàng lại hành động như vậy. Ta và nàng chưa được hưởng trọn tình nồng với nhau mà. Sao nàng lại bỏ ta mà đi.

Nghe Trung Quân than vãn, Dạ Minh đứng sau lưng y chỉ còn buông tiếng thở dài.

Nàng bước đến sau lưng Trung Quân:

- Lâm ca ca...

Trung Quân nhìn lại Dạ Minh bằng ánh mắt ngẫu đục, buồn vời vợi.

Y nhìn nàng bằng ánh mắt trách hờn và lạnh lẽo. Trung Quân nói:

- Dạ Minh! Tại sao nàng lại để cho Bội Bội tự kết liễu mình?

Trung Quân gầm lên:

- Tại sao?

Dạ Minh bật khóc tức tưởi. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Ca ca... Muội biết lỗi của mình. Nhưng muội không có tội trong chuyện này.

Lệ trào ra khóe mắt nàng.

Trung Quân nhìn Dạ Minh chằm chằm. Y rít giọng nói:

- Nàng không có lỗi ư, ta đã bảo nàng ở lại chăm sóc cho Bội Bội. Thế mà nàng lại để Bội Bội kết liễu mình. Nàng có biết ta đau khổ thế nào không? Ta đã làm tất cả... Ta là Vô ảnh tử kiếm, chỉ với mục đích duy nhất dành lại Bội Bội từ tay lão quỷ Quang Thun. Khi ta giành lại nàng rồi những tưởng đâu sẽ đền đáp những gì ta đã gieo bao sầu khổ cho nàng. Không ngờ... Chính ta... Chính ta đã khiến Bội Bội phải chết oan uổng.

Lâm Trung Quân nói rồi dốc vò rượu tu ừng ực. Thấy gã uống rượu thì ngay một gã tửu quỷ cũng phải nhăn mày, nhăn mặt.

Dạ Minh ôm lấy vò rượu không cho Lâm Trung Quân uống nữa.

Nàng vừa khóc vừa nói:

- Lâm ca ca... Ca ca không có lỗi gì cả. Ca ca không có lỗi gì cả. Tỷ tỷ tự đi tìm cái chết chứ đâu phải ca ca ép buộc tỷ tỷ chết.

Lâm Trung Quân lắc đầu:

- Không, tại ta đã ép nàng trở lại với ta.

Dạ Minh lắc đầu:

- Ca ca đừng trách mình nữa. Bây giờ ca ca có trách ca ca, có thương tiếc gì Bội Bội cũng chết rồi. Ca ca không thể bảo tỷ tỷ sống lại được. Ca ca càng đau khổ bao nhiêu tỷ tỷ càng khó siêu thoát bấy nhiêu.

Nàng ôm lấy Trung Quân:

- Muội xin ca ca đừng hành hạ mình nữa.

Trung Quân lắc đầu, gục mặt nhìn xuống:

- Nàng hãy quay ra đi. Ta muốn uống rượu.

- Ca ca uống nhiều quá rồi. Ca ca uống như vậy Dạ Minh đau lòng lắm. Ca ca uống nhiều rượu như vậy chỉ có hại cho huynh mà thôi, trong khi tỷ tỷ không thể sống lại được.

- Nàng nghe ta nói không? Ta muốn uống rượu. Uống thật say để quên tất cả.

Dạ Minh bật khóc:

- Ca ca đừng uống nữa mà.

Trung Quân nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Sao nàng lại cản ta...

Y vừa nói vừa giật lấy vò rượu đổ lên miệng tu ừng ực.

Dạ Minh toan giật vò rượu lại nhưng Trung Quân đã ôm lấy vò rượu trừng mắt nhìn nàng. Đôi mắt gã như muốn sụp xuống bởi men rượu nhưng trong tâm thì lại dâng tràn nỗi muộn phiền. Nỗi muộn phiền đó càng lúc càng lan tỏa khiến y không kiềm chế được mình.

Y rít giọng nói với Dạ Minh:

- Ta muốn ở lại đây một mình với Bội Bội. Ta muốn chỉ một mình ta mà thôi. Nàng ra ngoài đi.

Dạ Minh vẫn ôm lấy Trung Quân.

Hắn lắc vai như thể muốn hất tay nàng.

- Nàng nghe ta nói chứ...

Đôi mắt Trung Quân đỏ au chiếu vào Dạ Minh.

- Nàng nghe ta nói chứ.

Nàng vẫn im lặng nhìn y qua màn lệ trào qua khóe mắt.

Trung Quân rít giọng nói:

- Nàng cãi lời ta à?

Dạ Minh miễn cưỡng đứng lên. Nàng nói:

- Dạ Minh lo cho ca ca thôi.

Y khoát tay lè nhè nói:

- Bội Bội chết rồi... Ta đâu cần ai lo cho ta nữa.

Trung Quân nắc nghẹn.

- Ta không cần ai lo cho ta nữa...Không cần... Không cần. Tất cả những gì ta đã làm đều vô nghĩa... vô nghĩa...

Y nói xong dốc vò rượu tu ừng ực. Dạ Minh nhìn Trung Quân uống rượu mà lạnh lẽo dõi bước ra ngoài thư sảnh. Trung Quân uống cạn vò rượu năm cân, với tay bê vò rượu khác. Hắt lại tu rượu như một gã cuồng tâm loạn trí. Cho đến khi men rượu đánh gục hẳn chẳng còn biết gì nữa.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, Trung Quân bị vùi trong men rượu chẳng còn biết gì nữa. Khi y lơ mơ có được chút thần thức chín phần mù mẫm, một phần tỉnh thì nhập nhোang thấy dáng tân nương trước mặt mình.

Y cố chỗi tay ngồi lên mắt nhìn vào tân nương. Trung Quân thều thào:

- Bội Bội... Nàng đó ư... Nàng đó ư..

Y ôm chầm lấy nàng.

Dạ Minh trong bộ trang phục tân nương, nàng không phản kháng lại Trung Quân mà để cho y ôm lấy mình. Nàng vòng tay qua bờ vai Trung Quân với tất cả sự trù mến và yêu thương.

Dạ Minh nói:

- Tướng công... Thiếp đến với tướng công đây.

Trung Quân ôm ghệt lấy Dạ Minh:

- Nàng không bỏ ta mà đi chứ... Nàng không bỏ ta mà đi chứ.

Dạ Minh gật đầu:

- Thiếp không bỏ chàng... Bởi vì thiếp yêu chàng. Thiếp yêu chàng nhiều lắm... thiếp chỉ yêu có mỗi mình chàng mà thôi.

Nàng gỡ tay Trung Quân rồi đứng lên cởi bỏ bộ y phục tân nương để phơi tẩm thân lỏa thể ra trước mặt Trung Quân. Trung Quân chồm lên ôm lấy vòng tiểu yêu của Dạ Minh. Hắt dựa đầu vào đan điền nàng, thều thào nói:

- Nương tử, ta chỉ yêu có mình nàng mà thôi, ta yêu nàng nhiều lắm. Chỉ có nàng mới cho ta tình yêu... Chỉ có nàng ta mới là Lâm Trung Quân.

Dạ Minh cắn răng trên vào môi dưới. Nàng vuốt ve mái tóc rối bời của Trung Quân, nhỏ nhẹ nói:

- Thiếp cũng yêu chàng... Vì tình yêu mà thiếp làm tất cả vì chàng...

Dạ Minh vừa nói vừa vuốt mái tóc rối bời của Trung Quân. Nàng nằm xuống rồi duỗi dài ra sàn gạch, kéo tay Trung Quân về phía mình.

Trong khoảng tranh tối tranh sáng, trong sự mù mẫn của men rượu, Trung Quân chỉ còn mỗi một nỗi đam mê trong trí óc mình. Nỗi đam mê với Hà Bội Bội. Hiện tại y cũng chỉ có mỗi niềm đam mê đó nhưng niềm đam mê kia giờ đây được gởi vào Dạ Minh.

Trong men nồng còn đốt cháy thần thức gã, y quay về với những cảm xúc đêm hôm nào bước chân vào loan phòng với Bội Bội. Y đâu còn nhận thức được người con gái đang nằm gọn trong tay y là Dạ Minh. Trong tâm y chỉ có Bội Bội. Chỉ có Bội Bội mới tạo ra cho y những xúc cảm cuồng nhiệt và nồng cháy nhất.

Trung Quân dụi mặt vào giữa đôi gò bồng đảo của Dạ Minh.

Sự tiếp xúc của hắn, chẳng biết tạo ra cảm giác gì trong nàng, mà bất giác đôi ngọc thủ của Dạ Minh bấu chặt lấy lưng Trung Quân. Nàng rên lên một tiếng:

- Trung Quân... Thiếp yêu chàng.

-- o O o --

Hết Quyển 5